Nr. 7 14 FEBRUARI 1959

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

DE TWEE KAMERADEN WERDEN NAAR EEN SMERIG VERTREK GEBRACHT, EEN SOORT WACHTLOKAAL.

JA, ALLEEN NOG SMERIGER!

WAT EEN ZWIJNENSTAL IS HET HIER.

DE GETRALIEDE DEUR VAN EEN GROTE CEL VIEL ACHTER HEN IN HET SLOT...

RAMON ZAL WEL VOOR JE ZORGEN. IK GA NAAR DE KANTINE, IK HEB ER DORST VAN GEKREGEN!

KID EN BRYANT KEKEN EENS OM ZICH HEEN. ZIJ ONTDEKTEN TOEN DAT ER REEDS EEN GEVANGENE IN DE CEL WAS
WAT HEBBEN JULLIE UITGEVOERD, DAT DON AMERIGO JE HEEFT LATEN OPSLUITEN?

KID LIET ZICH OP ZIJN KNIEEN ZAKKEN OM ZIJN MEDEGEVANGENE GOED TE KUNNEN BEKIJKEN DE MAN HAD EEN GRAUW, DOORPLOEGD GELAAT MAAR ZIJN OGEN STONDEN HELDER EN ONBEVREESD
ZOU DON AMERIGO ERVOOR GEZORGD HEBBEN DAT WE IN DE GEVANGENIS OPGESLOTEN ZIJN?

ALS JE IN BORDERO IN DE GEVANGENIS KOMT, DAN IS DAT OMDAT DON AMERIGO HET BEVOLEN HEEFT! DAT KUNT U WEL VAN MIJ AANNEMEN

LUISTER, DAN ZAL IK JULLIE VERTELLEN HOE HET HIER IN DEZE STREKEN TOEGAAT, U ZOU HET NIET GELOVEN...

KID EN BRYANT GINGEN VLAK NAAST HUN MEDEGEVANGENE STAAN DIE HEN FLUISTEREND TOESPRAK.

INTUSSEN ZAT IN DE KANTINE DE KAPITEIN AAN DON AMERIGO VERSLAG UIT TE BRENGEN VAN HET GEBEURDE.

IK KON HET ONGEVAL MET MANUEL NIET VOORKOMEN. 'T IS EEN GELUK DAT HIJ NOG IN LEVEN IS. ZIJN WOND IS NIET GEVAARLIJK.

IK HAD HEM GEWAARSCHUWD NIET TE VLUG TE SCHIETEN. HET IS ZIJN EIGEN SCHULD. MAAR LATEN WE ZEGGEN, DAT HIJ DOOD IS, DAN HEBBEN WE IETS OM DIE KERELS TE KUNNEN VEROORDELEN.

ALS DIE TWEE INDERDAAD NAAR HUN GESTOLEN VEE ZIJN KOMEN ZOEKEN, ZOALS U DENKT, DAN KUNNEN HUN VRIENDEN WEL EENS KOMEN ONDERZOEKEN, WAAROM ZIJ NIET TERUGKEREN.

DIE ZULLEN WE DAN EVEN HARTELIJK ONTVANGEN.

WE ZULLEN DE KERELS IN SAN BRAVADOS LATEN TERECHTSTAAN. ALS HUN VRIENDEN KOMEN, STUREN WE DIE OOK NAAR SAN BRAVADOS; WE STELLEN HET DAN VOOR ALSOF ER EEN OVERVAL DOOR BANDIETEN WORDT GEPLEEGD.

DON AMERIGO STOND OP EN VROEG ONGEDULDIG:

DIE ANDERE GEVANGENE, HEEFT DIE AL IETS LOSGELATEN?

GEEN WOORD, HIJ IS ZO HARD ALS EEN BIKKEL, SENOR.

DON AMERIGO WERD ZO WOEDEND, DAT KAPITEIN GARCIA ANGSTIG EN BEVEND NAAR DE DEUR SLOOP

JE ZORGT ERVOOR DAT HIJ GAAT PRATEN, OF HET ZIET ER SLECHT VOOR JOU UIT!

IK ZAL ERVOOR ZORGEN, SENOR

BIJ DE CEL GAF GARCIA OP BARSE TOON ZIJN BEVELEN AAN EEN SOLDAAT

GONZALES, DE GEVANGENE MOET OPNIEUW VERHOORD WORDEN. HIJ MOET ALLES VERTELLEN

JAWEL, KAPITEIN, TOT UW ORDERS!

DE ZWARTE ROVER

We zullen dus het paard verkopen." De oude Arnout Bertink klopte zijn pijp uit, waarmee hij zeggen wilde dat het gesprek, wat hem betrof, geëindigd was.

„Dat zal het beste zijn," beaamde zijn zoon. „Maar het is toch niet nodig, dat u zelf de hele zaak behandelt. Ik ben mans genoeg om met het dier naar de markt te gaan. U vergeet dat ik geen kind meer ben."

De oude man schudde het hoofd.

„Nee, jongen," sprak hij beslist, „mijn leven lang heb ik mijn zaken zelf gedaan — en dat blijf ik doen. Ik ga met de bruine naar de stad — daar heb ik geen hulp bij nodig."

„Op de markt misschien niet," gaf de zoon toe. „Maar u weet evengoed als ik, dat de wegen tegenwoordig niet veilig zijn."

„Zo, dus jij gelooft ook al aan die bakerpraatjes over de Zwarte Rover."

Het bloed steeg de jonge man naar het hoofd, maar hij hield het scherpe antwoord in, dat hem op de lippen lag. Een klop op de deur had een bezoeker aangekondigd.

„Goedenavond, buurman," zei Arnout Bertink. De aangesprokene groette terug en zette zich bij het vuur. Hij woonde een uur gaans van de Bertinks, maar daar ze vroeger naast elkaar in de dorpsstraat hadden gewoond, spraken ze elkaar nog altijd als „buurman" aan. Geertsen woonde alleen in een afgelegen huisje en leefde van de opbrengst van zijn tuin. Hij was als gierig bekend, hoewel algemeen aangenomen werd dat hij er warmpjes in zat.

„Je komt of je geroepen bent," vervolgde Arnout. „We zouden juist ruzie gaan maken over de Zwarte Rover. Weet jij soms iets nieuws over hem te vertellen?"

Inderdaad, Geertsen had ook de verhalen gehoord, die over die geheimzinnige struikrover in omloop waren. Verschillende mensen hadden hem gezien en hun beschrijvingen stemden overeen. De rover was in het zwart gekleed en droeg een masker. Veel meer kon Geertsen niet vertellen, maar hij geloofde stellig dat het een gevaarlijke kerel was.

„Onzin," zei Arnout Bertink met klem.

„Eén ding is vreemd," bracht de zoon in het midden, „de rover weet precies waar en wanneer hij zijn slag moet slaan."

„Dat weet ik ook, na de veemarkt," grinnikte Arnout.

„Nee, nee, dat niet alleen. Denk aan Aartse, die voor honderden guldens bestolen werd, en aan Hogedoorn, die. . ."

„Nu, wat zou dat? Aartse had zaken gedaan in de stad. Vóór hij naar huis ging, zal hij wel een poos in „Het Witte Paard" gezeten hebben. Daar heeft hij waarschijnlijk zijn mond voorbijgepraat. Maar wat maken de mensen ervan? Ze beweren dat de Zwarte Rover toveren kan en dat hij rondvliegt in de gedaante van een kraai. Zo zou hij dan alles te weten komen. Nu, ik heb wel wat beters te doen dan naar die praatjes te luisteren. Ik heb het gezegd en daar blijf ik bij: volgende dinsdag ga ik naar de markt om mijn paard te verkopen."

„Je zoon kan toch meegaan," stelde Geertsen voor. „Samen ben je veiliger dan alleen."

Die raad was echter olie op het vuur. Hij zou alleen naar de markt gaan. Arnout Bertink had altijd zijn boerderij beheerd. Zijn vrouw was een paar jaar geleden gestorven en zijn kinderen waren getrouwd, behalve Gijsbert, de jongste zoon. Gijs was nu ook volwassen, maar zijn vader wilde dat niet inzien en bleef hem als een kind beschouwen.

Kort daarop nam Geertsen afscheid. Vader en zoon bleven bij het haardvuur zitten. De jongeman zei niets meer, maar aan zijn gezicht was duidelijk te zien, dat hij zich zorgen maakte. Zelf geloofde hij ook niet aan de bijgelovige verhalen die in de afgelegen streek de ronde deden, maar het stond vast, dat er brutale diefstallen waren gepleegd. Het was onverstandig van zijn vader om alleen op reis te gaan. Gijsbert sprak er echter niet over. Hij kende de halsstarrigheid van zijn vader.

Op de vastgestelde dag vertrok Arnout Bertink al vroeg. De weg naar de stad was lang en eenzaam, maar de opgewekte drukte van de veemarkt deed hem de vervelende reis snel vergeten. Voor zijn paard kreeg hij een goede prijs en toen hij zijn zaken had afgehandeld, bleef hij nog wat in de stad, waar hij veel kennissen ontmoette.

Het was al laat, toen hij eindelijk de terugtocht aanvaardde.

Nu zijn paard verkocht was, moest hij lopen. Onderweg begon hij zijn benen te voelen, maar hij wilde zichzelf niet bekennen dat hij zijn krachten had overschat. Het was nu helemaal donker, het woei hard en het licht van de maan werd telkens verduisterd door jagende wolken. Hij moest als vanzelf aan de Zwarte Rover denken. Misschien had hij toch verstandiger gedaan, als hij de zaak aan zijn zoon had overgelaten. Zijn hand omklemde stevig de knop van zijn wandelstok.

„Sta of ik schiet!" brulde eensklaps een stem in zijn oren. Voordat hij tijd kreeg om zijn stok op te heffen, was deze hem al door een goedgemikte slag uit de hand geslagen. Een donker geklede gestalte stond voor hem. Het hoofd was in een zwarte lap gewikkeld, waarin gaten voor de ogen waren geknipt.

„Je geld!" snauwde de stem.

Wezenloos van schrik overhandigde Bertink aan de vreemdeling zijn portefeuille.

„Blijf hier staan!" beval de rover op dezelfde toon. „Minstens tien minuten. Dan zal je niets gebeuren. Maar waag het niet vroeger weg te gaan."

Hij had de portefeuille in zijn zak gestoken en keerde zich om. Maar Arnout deed een stap naar voren. Niet om een aanval te wagen, want daartoe was hij door de schrik niet in staat. Hij beefde op zijn benen en zag er deerniswekkend uit. Arnout Bertink deed iets, dat hij in zijn leven nog nooit gedaan had — hij smeekte om medelijden. Hij vertelde, hoe hard hij op zijn leeftijd nog moest werken voor zijn dagelijks brood en hoe het verlies van het geld hem in moeilijkheden zou brengen. Hij jammerde en klaagde zo ontroerend, dat de rover scheen te aarzelen.

„Geef mij het geld terug," smeekte Arnout. „Ik beloof, dat ik u nooit verraden zal."

De ander lachte, kort en schamper.

„Zo, zo, dat geloof ik graag. Je zou het niet kunnen. Maar hier dan" — hij tastte in zijn zak naar de portefeuille — „het is de eerste keer dat de Zwarte Rover medelijden heeft. Maar het zou ook de laatste keer kunnen zijn. Wees gewaarschuwd!"

En voordat Arnout verder nog een woord kon uitbrengen, was de zwarte gedaante in het bos verdwenen.

Strompelend vervolgde Bertink zijn weg. Niets was meer over van de vrolijke moed, waarmee hij op reis was gegaan. De laatste minuten hadden hem jaren ouder gemaakt. Hij nam zich voor het avontuur voor zijn zoon te verzwijgen. De jongen had gelijk gehad, het was dwaasheid geweest om alléén de tocht te ondernemen. Toch vond hij het niet nodig, dat Gijsbert dat te weten kwam. Toen hij zo ver bijgekomen was dat hij dit besluit had kunnen nemen, stond hij voor zijn huisdeur.

Hij wist niet, dat zijn uiterlijk hem verraadde. Gijs sprong verschrikt op, toen hij zijn vader zag binnenkomen.

„Wat is er gebeurd?"

„Niets... wat zou er gebeurd zijn?"

Met moeite bracht Arnout de woorden uit, terwijl hij zich uitgeput op een stoel liet neerzakken.

„U bent overvallen," zei de zoon beslist.

En Arnout, te slap om een uitvlucht te verzinnen, knikte stom.

Zo goed hij kon, zorgde Gijsbert voor zijn vader. Hij haalde brood voor hem en een kroes bier. Hij stookte het vuur wat op; door het voedsel en de warmte begon de oude man zich te herstellen. Het duurde niet lang of hij kon verslag geven van zijn wedervaren.

Gijsbert luisterde verbaasd.

„Dus de Zwarte Rover heeft u de portefeuille teruggegeven?"

„Ja," bevestigde de oude man.

„En zit het geld er nog in? Best mogelijk, dat hij u bedrogen heeft."

„Daar zeg je zo wat," schrok Arnout. Hij trok de portefeuille uit zijn zak en onderzocht de inhoud. Zijn handen beefden.

„Zit er niets in?" vroeg Gijsbert.

Arnout keek op. „Niets? Kijk maar eens."

Hij haalde een bundeltje bankpapier te voorschijn en telde de biljetten op tafel uit. De portefeuille bevatte wel driemaal zoveel geld als Arnout voor het paard ontvangen had.

„Hoe... hoe is dat mogelijk?" stamelde hij verbijsterd.

„Dat is nogal duidelijk," antwoordde de zoon. „De rover heeft zich vergist en zijn eigen portefeuille aan u gegeven."

Arnout trok de olielamp naar zich toe om beter te kunnen zien. De veronderstelling van zijn zoon bleek juist te zijn. Het was begrijpelijk dat de rover zich vergist had, want de portefeuilles leken precies op elkaar. Gijs, die vol belangstelling keek, zag, dat zijn vader een onwillekeurige hoofdbeweging maakte.

„Vindt u iets bijzonders?" vroeg hij.

„Ja, jongen," was het antwoord. „Ik ben dom geweest om alleen op reis te gaan, maar de rover is nog dommer. Hier is een papiertje met de datums van zijn diefstallen en bovendien zijn naam. Hij heeft keurig boekgehouden van zijn schurkerijen..."

„Zijn naam?" vroeg Gijs en stak zijn hand naar het papiertje uit.

Maar met een beslist gebaar weerde zijn vader hem af.

„Je had gelijk," sprak hij, „en dat was trouwens niet voor de eerste maal. Ik zie nu ook wel in, dat ik de zaken grotendeels aan jou kan overdragen. Maar deze kwestie is nog voor mij."

En meer kwam Gijsbert die avond niet te weten.

De volgende dag gebeurde er iets, dat grote opschudding teweegbracht in de streek. Het huisje van Geertsen werd leeg aangetroffen. Blijkbaar was de bewoner 's nachts overhaast vertrokken.

„Dat verbaast me niet," zei Bertink toen hij het bericht vernam. „En ik zou me vergissen als het niet het eind betekent van de roverijen."

Zijn voorspelling kwam uit. Sinds die dag heersten weer rust en veiligheid in de omtrek. Maar als op winteravonden de dorpsgenoten elkaar bezochten, werd bij het haardvuur nog dikwijls de geschiedenis opgehaald van de geheimzinnige Zwarte Rover. *E. S.*

„Je geld!" snauwde een stem.

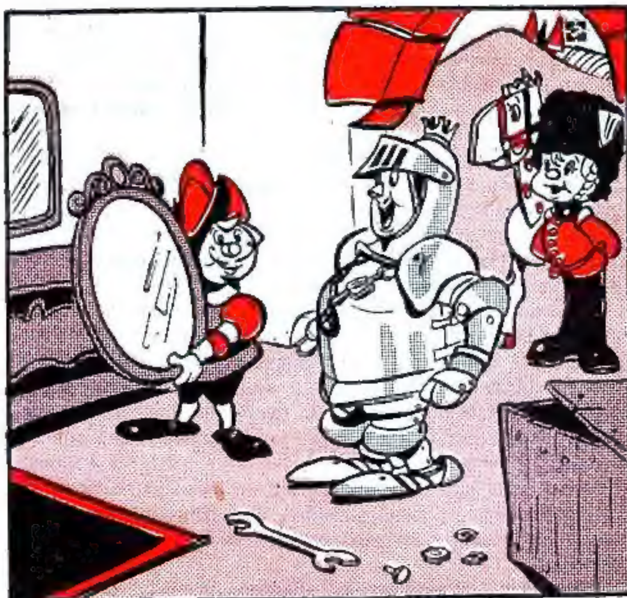

SPELEND

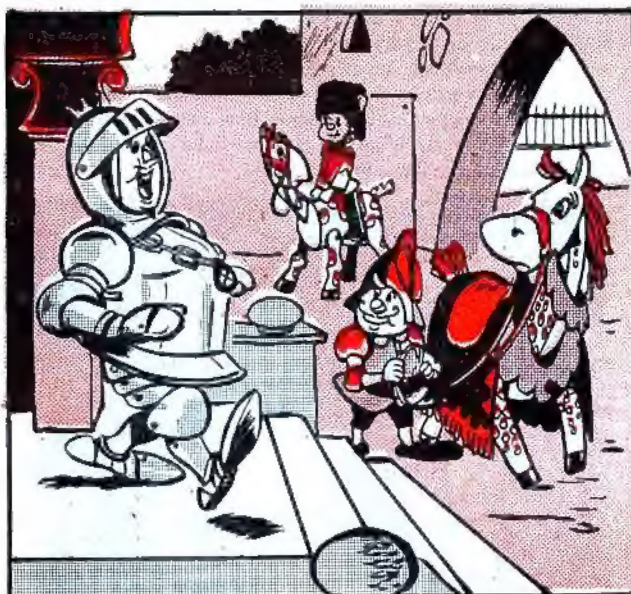

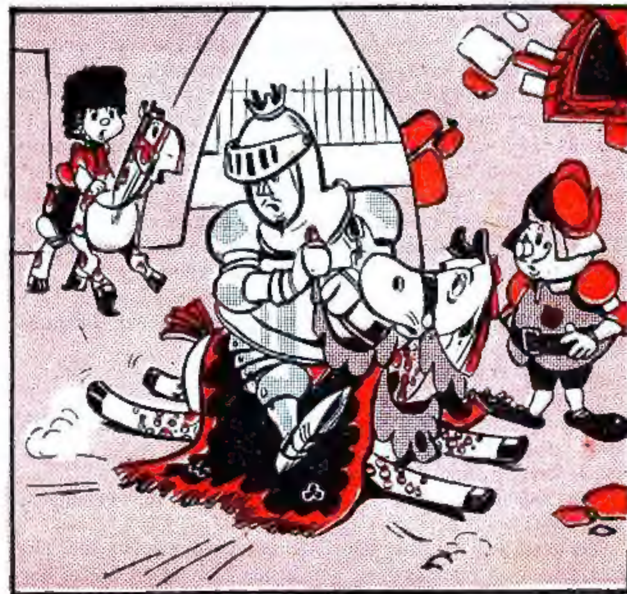
Toen Tommie op een morgen de paleispoort binnenreed op zijn paard Batty, zag hij dat met een hijskraan een zware kist werd gelost. „Het nieuwe pak voor zijne majesteit," vertelde Pogo, de bediende van de koning, „en er zit gereedschap bij om het aan te trekken."

Tommie en Batty konden maar niet begrijpen hoe een pak zo zwaar kon zijn en dat je gereedschap nodig had om het aan te trekken. Maar toen zagen ze dat het een ijzeren harnas was. „Dat heb ik gekocht voor de parade van vandaag," zei de koning trots tegen Tommie.

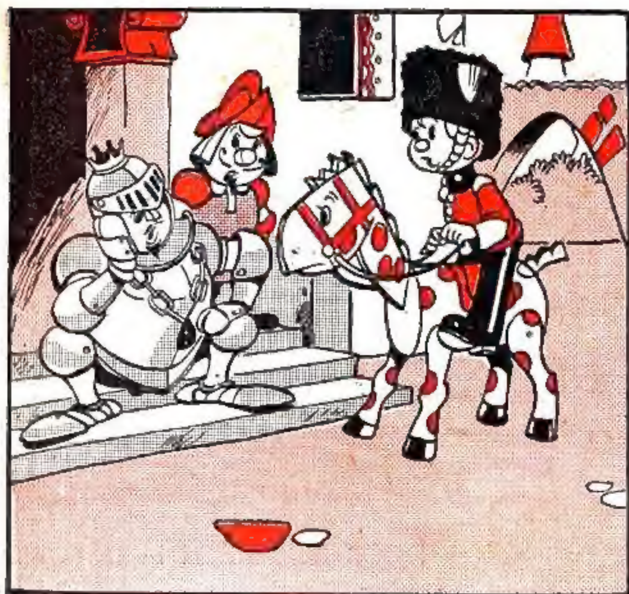

De koning was wel erg in zijn schik met zijn harnas! Het moest mooi blinkend opgepoetst worden. „Ik ben nu de sterkste koning van de hele wereld," zei hij. Hij ging naar buiten, waar Pogo al stond te wachten met Clara, het paard van de koning. Clara keek een beetje ongerust.

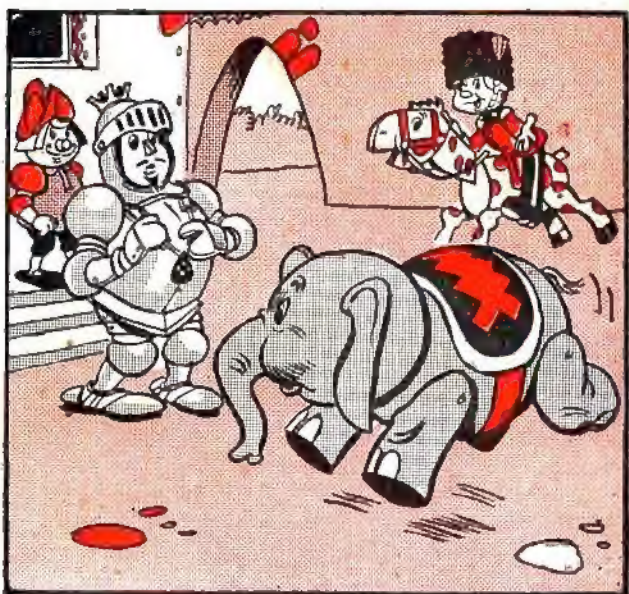

„De parade kan beginnen," beval de koning luid. Maar er gebeurde niets. Want net toen de koning op zijn paard ging zitten, zei Clara: „Pfffft!" En tot verbazing van allen zakte het paard door zijn knieën. De koning was te zwaar geworden met al dat ijzer en staal!

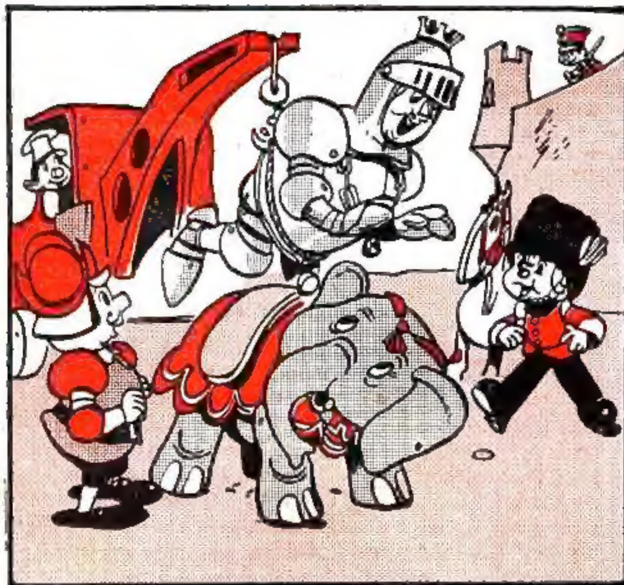
SPEELGOED

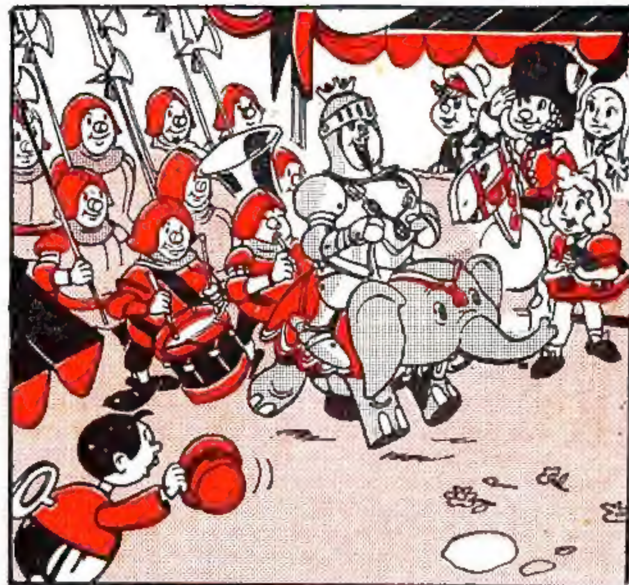
Terwijl de koning beteuterd op de stoep ging zitten, werd Clara naar de stal gebracht, waar hij extra-haver moest eten. „Wat nu?" zuchtte de koning. „Ik moet de parade openen en ik heb geen paard om op te rijden. En ik wil mijn mooie nieuwe harnas ook niet uittrekken."

„Ik weet wel raad,majesteit," zei Tommie, die haastig wegreed. De koning dacht, dat er niemand sterk genoeg zou zijn om hem te dragen, maar Tommie bracht Ella, de baby-olifant, mee. „Mag ik meedoen alstublieft?" vroeg Ella. „Ik heb nog nooit in een echte parade meegelopen."

„Ella is de sterkste van ons allemaal," zei Tommie, „het is wel geen paard zoals Clara, maar een olifant kan veel zwaarder vrachtjes dragen dan een paard." De koning was dolblij en liet zich met de hijskraan op Ella's rug tillen. Het ging uitstekend.

Nu kon de parade werkelijk beginnen, de muziek kwam en alle soldaten erachteraan. Als beloning kreeg Ella de Eerste Paradeprijs, die bestond uit een doos heerlijke chocolade. Tommie en Dollie kregen gul een groot deel van het lekkers, omdat ze Ella's beste vrienden waren.

HET TELEVISIE MYSTERIE

XVII

DOOR ELISABETH BERESFORD

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Vicky en Peter Lofts logeren bij hun oom en tante in Londen, dicht bij de televisiestudio. Zij willen handtekeningen verzamelen om ze te verkopen en dan een loopmachine te kopen voor hun broer David, die kinderverlamming heeft gehad. Hun vriendje Jim doet hetzelfde voor een buurmeisje, Gappy. Zij raken hun handtekeningenboek echter kwijt en vermoeden dat de humorist Fred Fun het gestolen heeft en daarna verkocht aan Al Mead, een theateragent. Tot hun verbazing worden zij door hem aangenomen als figuranten in de televisiestudio. Voor de opnamen in de openlucht gaan ze allen naar Tullington Castle, waar zij samen met Jane Willoughby, die er met haar grootmoeder woont, een geheime gang ontdekken en daar een kist met oude boeken vinden. Jane vertelt hun over een diefstal van sieraden bij haar in de buurt, waarin Fred Fun betrokken schijnt te zijn. Een hun bekende actrice, Susan Parker, vragen zij om medewerking voor een feest ten bate van kinderverlamming-patiëntjes. Later vindt Jim in het kantoor van Al Mead een geheime kluis, waarin hun album ligt. Hij laat het uit het raam vallen. Dezelfde dag worden Vicky en Peter betrapt, terwijl zij een gesprek van Fred Fun en Al Mead afluisteren.*

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Kijk uit, Vicky!" hijgde hij, maar met een gil van angst gleed zij al naar beneden. Een ogenblik aarzelde Peter, toen dook hij met een grote sprong achter haar aan. Gelukkig voor hen lag er een stapel oude zakken op de bodem; behalve dat ze naar adem lagen te happen waren zij ongedeerd. Met bonzende harten luisterden zij of ze achtervolgd werden, maar er was niets te horen.

„We zullen een paar minuten wachten," fluisterde Peter. „Ik begin vaag een idee te krijgen, hoe het allemaal in elkaar zit."

„Vertel het me hier maar niet," zei Vicky, om zich heen turend of er soms spinnen waren.

„Ik weet niet wat Jims boek ermee te maken heeft," zei Peter, geen notitie nemend van haar interruptie, „maar vind jij Elknarf ook niet een raar woord?"

Vicky schoof een beetje dichter naar hem toe en zei ongeduldig:

„Erg raar! Laten we nou weggaan, het is hier zo griezelig."

„Het is geen gewoon woord," zei Peter triomfantelijk. „Als je het achterstevoren leest, krijg je Frankle."

„Wat!" zei Vicky. „Maar dat is de vrouw die het feest heeft gegeven, waar Jane geweest is — en bij wie. . ."

„. . .de juwelen gestolen zijn," vulde Peter aan.

„Maar Fred Fun heeft ze niet weggenomen," zei Vicky.

„Nee, natuurlijk niet. Maar hij had ontdekt waar ze verborgen waren," ging Peter verder. „Fred Fun werkt samen met een paar juwelendieven en die dieven zijn. . ."

„Al Mead en Joe Spinoza," zei een mannenstem vlak boven hun hoofden.

ACHTTIENDE HOOFDSTUK

Het album

Ondertussen stond Jim nog met Jane te praten, terwijl hij hoe langer hoe ongeruster werd over Gappy.

„Ik durf nu echt niet naar huis," zei hij. „Ik denk dat Gappy teruggegaan is en dan zit ze nu waarschijnlijk met dat boek op me te wachten. Ze moet er als de bliksem vandoor gegaan zijn, toen ik het uit het raam liet vallen, maar ik zou weleens willen weten waarom. Als Peter en Vicky nou maar kwamen, zouden zij misschien iets kunnen doen."

„Snap je dan niet," zei Jane plotseling, „dat ik je kan helpen? Niemand weet dat ik iets met jullie te maken heb; als je mij precies vertelt

waar je woont, zou ik misschien iets kunnen doen. Ik zou bijvoorbeeld Gappy kunnen gaan halen en haar bij je brengen."

„Dat is een meesterlijk idee," zei Jim — hij keek opeens niet meer zo bezorgd en grijnsde breed. „Maar," ging hij verder, „ik zal me moeten blijven verbergen voor Al Mead en Joe en ik weet nog niet, hoe ik dat zal moeten aanleggen."

„Daar zullen we het later over hebben," zei Jane. „Als je het mij vraagt, is die hele zaak wel bar vreemd. Maar vertel me nu eens precies, hoe ik er komen moet."

Jim gaf haar nauwkeurige instructies met behulp van een plattegrond, die hij op de achterzijde van een vuile papieren zak tekende; na haar veel geluk gewenst te hebben bleef hij staan kijken, toen zij op weg ging. Ofschoon ze er uiterlijk zelfbewust genoeg uit zag, kon Jane er toch niets aan doen, dat zij zich nogal zenuwachtig voelde. Stel je voor, dat Al Mead wél wist, dat zij iets met Jim te maken had en dat hij haar zou bedreigen — wat moest ze dan doen?

Zij haalde haar schouders op en versnelde haar pas. Zij bemerkte dat de instructies, die Jim haar gegeven had, erg duidelijk en gemakkelijk te volgen waren en zo bevond zij zich al spoedig in de straat, waar Jim en Gappy woonden. Ja, daar was een klein figuurtje in een rolstoel onbekommerd met een bal aan het spelen; aan de overkant van de straat stond een auto, waarin iemand zat te wachten. Jane begon in zichzelf te neuriën en liep naar Gappy toe, terwijl ze flink luid sprekend, zei:

„Blij dat ik je zie... Heb je zin om met me te gaan spelen?" Zij zorgde ervoor, dat zij tussen Gappy en de auto in bleef, en stond allerlei grimassen tegen het verbaasde meisje te trekken. „Ik heb hem gevonden!" siste zij tussen haar tanden, „vraag niets!" Gappy lachte vrolijk en zei luid:

„Ja, graag. Ik ben klaar, zullen we dan maar?"

Onderwijl klopte zij met haar hand op het rubber kussen waarop zij zat, zodat Jane begreep dat zij het boek daaronder verborgen had.

„Zullen we naar Trafalgar Square gaan om naar de duiven te kijken," zei Jane, hopend op die manier de man in de auto, als hij iets in zijn schild voerde, op een dwaalspoor te brengen.

„Hè, ja..." zei Gappy en samen gingen ze op weg, zonder dat de man enige notitie van hen genomen had. Aan het eind van de straat nam Gappy de leiding op zich en spoedig waren ze op weg naar Jim, die ongerust stond te wachten. Zijn gezicht klaarde aanmerkelijk op, toen hij de twee meisjes zag aankomen, en hij liep hen vlug tegemoet. Gappy legde uit wat er gebeurd was, nadat zij bij Gringo uit elkaar waren gegaan.

„Ik was niet van plan erbuiten te blijven," zei ze ernstig, „dus ben ik je lekker gevolgd naar Al Mead. Ik kon het huis niet binnen, door de stoep, en dus ben ik achterom gegaan naar de tuin; ik kwam precies onder het raam uit. Toen het boek naar beneden viel, heb ik maar niet de moeite genomen om te wachten; ik dacht, dat je het met opzet had gedaan, dus ging ik er vandoor, zo hard als mijn wielen wilden draaien en ging regelrecht naar huis. Daar heb ik gewacht totdat jullie zouden komen opdagen. Toen dook die man in die auto op en dat leek me een beetje vreemd en ik wist helemaal niet wat ik doen moest, en toen kwam Jane. Is het niet reuzespannend?" zei Gappy.

„Het is mij een beetje té spannend," zei Jim. „En wat gaan we nu doen? Het ziet er niet naar uit, dat Vicky en Peter gauw terug zijn."

„Waar zouden ze zijn?" vroeg Jane. „Ze zijn Fred Fun gevolgd, maar waar kunnen we ze nu vinden, denk je?"

„De studio's!" zei Jim. „Ze hebben gezegd, dat ze daar vanavond zouden komen, voor de grote partij die er

„Al Mead en Joe Spinoza," zei een mannenstem vlak boven hun hoofden.

gegeven wordt. We doen er beter aan niet naar hun huis te gaan, voor het geval dat Al Mead iemand anders heeft gestuurd, die daar nu op mij wacht."

„Kom mee dan," zei Jane; haar ogen schitterden van opwinding over het avontuur.

„Ja, kom mee," zei Gappy. „Ze zullen je daar nooit zoeken, en zo gauw we de anderen hebben gevonden, kunnen we er vandoor gaan."

„Best," zei Jim, die tegenover de twee meisjes niet bang wilde zijn, maar zich verre van prettig voelde. Dus ging het clubje op weg, steeds waakzaam om zich heen kijkend naar verdachte gezichten. Het was moeilijk om te praten, omdat ze steeds in de drukte gescheiden werden. Toen zij bij Lime Grove kwamen, zagen zij dat er nog heel wat meer mensen op hetzelfde idee waren gekomen.

„Het is mij een beetje té spannend," zei Jim. „En wat gaan we nu doen? Het ziet er niet naar uit, dat Vicky en Peter gauw terug zijn."

Terwijl zij tussen de menigte liepen te zoeken naar de twee anderen, stonden Peter en Vicky omhoog te staren naar de man, die plotseling boven op de vuilnishoop verschenen was. Zij zagen zijn hoofd als een silhouet afsteken tegen de hemel zij konden niet dadelijk onderscheiden wie het was. Vicky voelde zich al verloren; ofschoon ze de stem niet herkende, was ze er zeker van dat de vreemdeling op de een of andere wijze in verbinding stond met Al Mead en Fred Fun Wat waren zij en Peter in een afschuwelijke toestand geraakt!

„Wees maar niet bang, ik zal jullie niet opeten!" hoorden zij. „Kom, laat me jullie helpen eruit te komen."

Vicky stak een erg koude en vuile hand omhoog en werd naar boven getrokken. Ze zakte in elkaar op een stapel stenen en wachtte stil totdat Peter bij haar was.

„Zo," zei de vreemdeling, „laten we hier vandaan gaan en ergens een kopje thee gaan drinken."

Dat klonk niet slecht; zij knikten en volgden de jongeman Zodra zij achter hem liepen, herkenden zij hem — het was de man, van wie zij gedacht hadden, dat hij hen bespioneerde, alleen droeg hij deze keer een hoornen bril. Zwijgend volgden zij hem naar de ijssalon van Gringo, maar er was geen spoor van Fred Fun of Al Mead. De jongeman bestel de drie kopjes thee.

„Zo," zei hij, „laat ik me nu even voorstellen Ik heet Dave Schulster en ik ben van de Amerikaanse douane, afdeling invoerrechten en accijnzen." Peter en Vicky bleven hem zwijgend aankijken. De jongeman glimlachte. „Jullie kunnen me heus wel vertrouwen," zei hij. „Hier" — en zijn portefeuille te voorschijn halend, nam hij er een papier uit, dat hij aan Vicky gaf. Het vermeldde zijn naam en zijn functie en zag er beslist erg officieel uit. De twee ontspanden een beetje. Peter begon in zijn thee te roeren.

„Nou," zei meneer Schulster, „zijn jullie bereid me nu te vertrouwen?"

„Misschien wel," zei Vicky voorzichtig en toen, bang dat ze onbeleefd was, ging ze verder: „Ik bedoel dank u wel voor de thee, maar we zitten een beetje in moeilijkheden en we willen niet nog meer narigheid hebben."

„Ik begrijp het."

„Waarom volgde u ons?" vroeg Peter, het initiatief nemend.

„Een ingeving..." zei meneer Schulster. „Ik zag jullie tweeën buiten het Empiretheater rondhangen en toen merkte ik dat jullie mij volgden."

„Hoe wist u dat?" vroeg Vicky verbaasd.

„Dat was niet zo moeilijk," zei hij. „Mensen schaduwen is niet erg gemakkelijk, weet je. Ik wist dat jullie het niet op mij voorzien konden hebben; daar was geen reden voor, dus veronderstelde ik dat jullie achter dezelfde man aan zaten als ik. Ik dacht, dat jullie misschien zijn handtekening wilden hebben, maar toen zag ik jullie omdraaien bij het café en toen was ik niet meer zo zeker van mijn zaak."

„Waarom bent u ons tot achter de tuin gevolgd?" hield Peter aan.

„Bij die opschudding — Fred Fun en Al Mead schenen plotseling in paniek te raken — zag ik jullie wegrennen en ik vond dat ik jullie helpen moest. Het was maar goed dat ik het gedaan heb, want jullie weten blijkbaar veel meer dan goed voor jullie is."

„Waarom zijn die twee ons niet achternagegaan?" vroeg Peter.

„Ik liep vlug naar hen toe en zei: „Is er iets aan de hand, heren? Zal ik de politie waarschuwen?" En toen zij daar erg afkerig van bleken, zei ik dat het misschien een grote hond was, die in de heg aan het snuffelen geweest was. Zij gaven toe, dat dat heel goed mogelijk was, en vertrokken nogal haastig."

„Maar u volgde óns," zei Vicky, die haar thee op had en zich nu veel lekkerder voelde. Het ronde, vriendelijke gezicht van meneer Schulster met zijn gezonde kleur en lichtblauwe ogen had iets geruststellends.

„Ja, inderdaad," zei hij. „Ik moest een verklaring vinden voor jullie gedrag — en ik had het gevoel dat ik het wel verdiend heb iets meer van jullie te weten, aangezien ik jullie uit een moeilijke situatie gered had."

„Zit u achter Fred Fun en Al Mead en Joe Dinges aan?" vroeg Peter.

„Laat ik zeggen dat ik belang in hen stel," zei meneer Schulster. „Hoe komt het, dat jullie op de hoogte zijn van de rol, die zij bij de diefstal van de Frankle-juwelen gespeeld hebben?" — zijn stem klonk nu streng

„Wij weten er niet veel van," verklaarde Peter. „Maar als u ons op uw erewoord kunt verzekeren, dat u niet aan hún kant staat, denk ik dat we u wel kunnen vertellen wat we weten."

„Op mijn woord van eer," zei meneer Schulster ernstig. Vicky keek naar Peter — zij vond nu alles goed, wat hij deed — hij moest maar beslissen. Peter dacht even en zei:

„Dan zullen wij u óns erewoord geven dat wij u morgen alles vertellen

wat wij met ons allen te weten zijn gekomen."

„Bedoel je dat er nog meer van jullie in de zaak gemengd zijn?" zei meneer Schulster.

„Nog drie," zei Peter. „En ik weet zeker, dat één van hen in moeilijkheden zit, mijn zusje en ik moeten hem gaan helpen."

„Kan ik niet meekomen?" vroeg meneer Schulster

„Het is allemaal nogal ingewikkeld," legde Peter uit. „Er is nog vreselijk veel dat wij moeten uitzoeken. Vertrouwt u ons alstublieft. Ik beloof u dat wij morgen hier komen."

„Geef me dan jullie naam en adres," zei meneer Schulster

Peter schreef hun namen op en de ander gaf hun de naam van zijn hotel en het telefoonnummer.

„Denk eraan," zei hij, „jullie hebben het beloofd — en als er moeilijkheden komen, het hindert niet wat, bel me dan op. Ik zal morgenochtend om precies half tien bij Gringo zijn, jullie kunnen daar met jullie vijven bij me komen."

„Ja, ja," zei Peter, ongeduldig om weg te komen

„En denk erom dat jullie niet nog meer op je eigen houtje gaan ondernemen en detective gaan spelen, want dat is gevaarlijk," zei meneer Schulster, die nog steeds niet goed wist, wat hij met het geval aan moest

„Nee, we zullen erom denken, heus, maak u niet ongerust," zeiden Peter en Vicky.

„Goed," zei meneer Schulster.

De twee renden de ijssalon uit en zochten hun weg terug naar Lime Grove.

„Waarom wou je hem niet laten meegaan?" hijgde Vicky.

„Omdat we eerst de anderen op de hoogte moeten stellen," zei Peter

„Maar waar zoeken we ze?"

„Jim gaat vast niet naar huis," zei Peter, „hij moet begrijpen, dat die Joe achter hem aan zit — dus gaan we maar naar de studio; ik veronderstel dat Jane daar ook wel zal zijn. Voor Gappy kunnen we op het ogenblik niets doen, maar zij is er nu niet in betrokken. Nou, kom mee we moeten Jim helpen."

Hij begon hard te lopen, met Vicky op zijn hielen. Ze waren allebei buiten adem, toen zij Lime Grove bereikten. Gappy was de eerste die hen ontdekte en begon enthousiast naar hen te wuiven.

„Zeg, we hebben zo iets geks meegemaakt, moet je horen — zeg, Gappy, wat doe jij hier?" was Vicky's begroeting.

„Ik heb ook iets geks meegemaakt," zei Jim. „Maar we kunnen het hier niet uitleggen; we moeten hier vandaan."

Terwijl hij nog sprak, kwam er een grote bus aanrijden, die voor de stoep stilhield. Er kwam een menigte kinderen uitrollen, zodat in een ogenblik tijd Jane, Gappy, Vicky, Peter en Jim in een kluwen schreeuwende en duwende kinderen opgenomen werden en moeite hadden op de been te blijven.

„Wat dan?" riep Peter.

„Ik word gezocht voor beroving," zei Jim, zo luid als hij durfde. „Al Mead zit achter me aan, samen met Fred Fun en een man die Joe heet."

Peter begon: „Ja, dat weten we," maar hij en Vicky werden opzij geduwd, vóórdat hij zijn zin kon afmaken.

„Wij weten alles over Fred Fun," riep Vicky, „en . . . o! daar staat hij en hij kijkt naar ons! Wat moeten we doen?"

„Waar?" zeiden Jim, Jane en Gappy als één man en op hetzelfde ogenblik kwam ome Bert naar buiten en begon met luide stem te roepen:

„Kom, kinderen! Voortmaken! Deze kant uit, we hebben niet de hele avond de tijd! Naar binnen!"

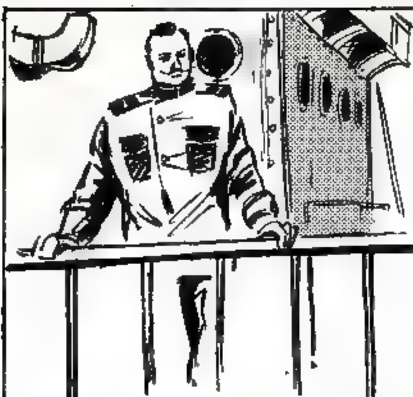
WORDT VERVOLGD

„Ja, inderdaad," zei hij. „Ik moest een verklaring vinden voor jullie gedrag . . ."

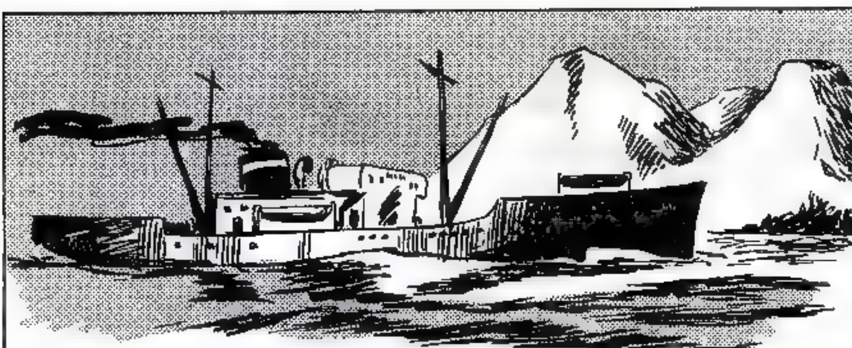
Captain JOKER

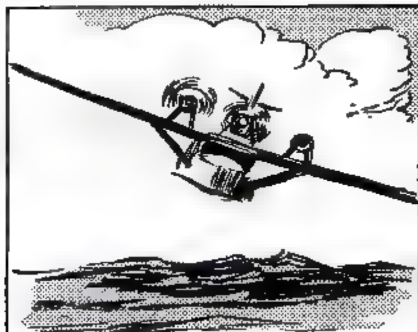

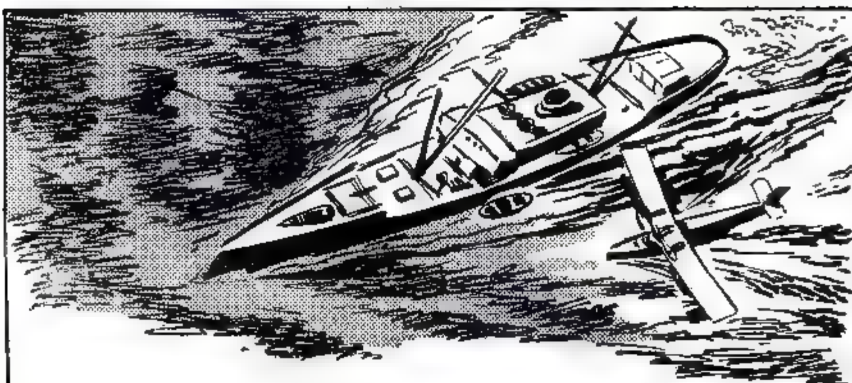

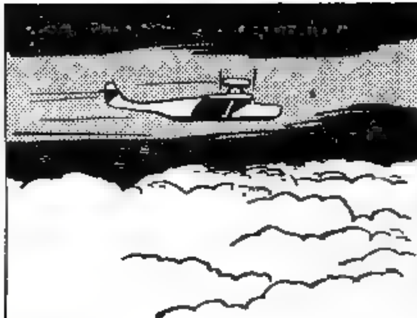

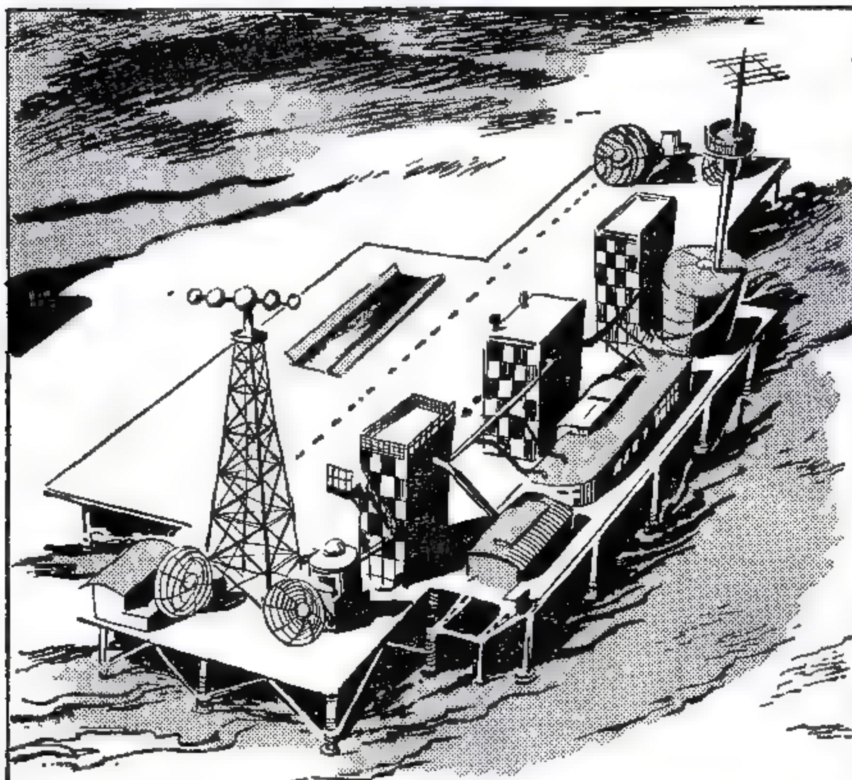

DE PILOOT MELDDE ZICH BIJ HEM EN VROEG HEM MEE TE GAAN NAAR DE LEIDER.

JOKER BEGREEP WEL DAT VRAGEN NUTTELOOS ZOUDEN ZIJN; ZONDER MEER VOLGDE HIJ DE PILOOT. EVEN LATER VLOOG HIJ BOVEN EEN DICHT WOLKENDEK.

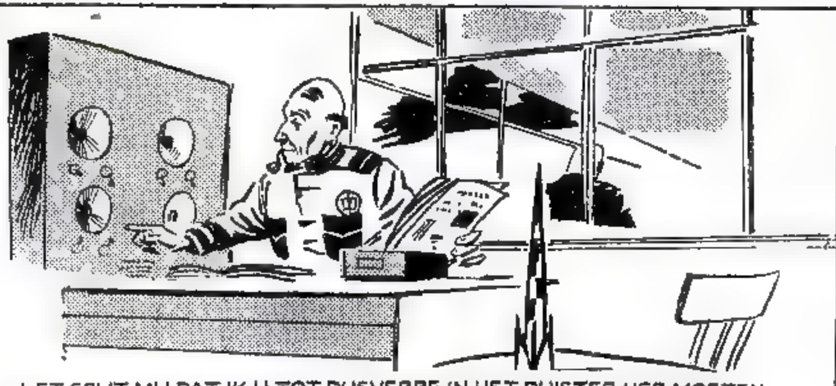

NA EEN VLUCHT VAN ENKELE UREN DOOK HET VLIEGTUIG DOOR EEN OPENING IN DE WOLKEN-MASSA'S. ZIJ WAREN NOG STEEDS BOVEN ZEE, MAAR

TOT ZIJN GROTE VERBAZING ZAG JOKER DAT ZIJ NAAR EEN SOORT KUNSTMATIG EILAND KOERSTEN. HIJ KON HET ALLENGS DUIDELIJKER ONDERSCHEIDEN; ER STONDEN RECHTHOEKIGE BOUWSELS OP, INSTALLATIES VOOR TELEVISIE EN RADAR ONTBRAKEN NIET.

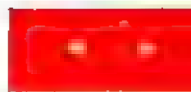

ZIJ LANDDEN OP HET EILAND, DAT VERLATEN SCHEEN TE ZIJN.

MAAR OP WEG NAAR HET BUREAU VAN DE LEIDER ZAG JOKER OVERAL MANNEN INGESPANNEN AAN DE ARBE.D.

DE LEIDER BLEEK EEN PORTRET VAN JOKER TE BEZITTEN; ONDERZOEKEND KEEK HIJ HEM AAN.

„HET SPIJT MIJ DAT IK U TOT DUSVERRE IN HET DUISTER HEB MOETEN LATEN," ZEI HIJ, „MAAR IK ZAL U NU IETS LATEN ZIEN." HIJ DRUKTE OP EEN KNOP.

DICK TURPIN

GELUKKIG! BEETLES IS AL WATER HALEN OM CLAUDE BIJ TE BRENGEN.
DAT WAS OP HET NIPPERTJE!

TOEN CLAUDE BIJGEKOMEN WAS, BRACHT DICK ZIJN VRIENDEN NAAR 'N BOSJE, WAAR HUN PAARDEN VASTGEBONDEN STONDEN.
DEZE KEER HEB JIJ M'N LEVEN GERED, DICK, HOE KAN IK JE OOIT DANKEN?
NIET OVER PRATEN, CLAUDE. MAAR WIE ZOU DE BRAND AANGESTOKEN HEBBEN? WANT HET MOET OPZET ZIJN GEWEEST.
DE DADER DENKT VAST DAT WE OMGEKOMEN ZIJN EN IS ER VANDOOR GEGAAN.
1

KIJK BESS EENS, DE TEUGEL IS AFGEKNAPT. IEMAND WILDE ZEKER MET HEM WEG RIJDEN, MAAR HIJ DULDT GEEN VREEMDEN.

DE ANDERE PAARDEN STONDEN VLAKBIJ; OP KORTE AFSTAND VONDEN ZE JACOB, DOOD...
KIJK, HIJ HEEFT EEN GAT IN ZIJN HOOFD. DAT ZAL BESS WEL GEDAAN HEBBEN, HIJ TRAPT HARD ALS HIJ TRAPPEN MOET.
DE ARME KEREL.
DIE MAN WAS ERBIJ TOEN BEETLES EN PETERS ME UIT HET WATER TROKKEN. DAT IS MERKWAARDIG.
2

HERTOG BRAGANZA HEEFT ZEKER GEHOORD DAT JE NOG IN LEVEN BENT EN HEEFT ONS LATEN OPSPOREN. NA HET BRANDSTICHTEN WILDEN ZE DE PAARDEN MEENEMEN, MAAR BESS GOOIDE ROET IN HET ETEN
DIT GOUDSTUK LAG NAAST DE MAN OP DE GROND, ZEKER UIT ZIJN ZAK GEVALLEN.

HET IS EEN MUNTSTUK UIT MIJN LAND, HIER MEER DAN TIEN ZILVERSTUKKEN WAARD
WIE HEEFT DIE GOUDSTUKKEN BEHALVE HERTOG BRAGANZA? HIJ HEEFT NATUURLIJK DIE KERELS BETAALD OM JOU WEG TE WERKEN
3

IK STEL VOOR NAAR EEN HERBERG TE GAAN, HET IS NIET VER EN DE HERBERGIER IS BETROUWBAAR. MORGEN GA IK NAAR LONDEN, EERST WIL IK INLICHTINGEN INWINNEN OVER DIE HERTOG EN ZIJN KUIPERIJEN
DICK, TEGENOVER ZULKE GEVAARLIJKE TEGENSTANDERS IS HET TE VEEL GEVRAAGD NOG EENS JE LEVEN VOOR MIJ TE WAGEN. LAAT MIJ GAAN.

DAAR KOMT NIETS VAN IN, WE ZOUDEN JE HELPEN, DUS DOEN WE DAT OOK. EN VOORLOPIG MOET JE JE MAAR RUSTIG HOUDEN.
NATUURLIJK!
JULLIE ZIJN GOEDE VRIENDEN! MAAR WEES GEWAARSCHUWD, DIE HERTOG IS EEN SLUW, GEVAARLIJK MAN.
4

DE VOLGENDE OCHTEND TROK DICK NAAR LONDEN. VOOR HET GEMEENTEHUIS ZAG DICK EEN OPLOOP, HIJ STAPTE AF EN LAS WAT ER STOND AANGEPLAKT.
BELONING UITGELOOFD... DAT MOET IK EENS LEZEN.

„VIJFHONDERD GOUDSTUKKEN UITGELOOFD VOOR 'T AANBRENGEN VAN 'N MAN, DIE ZICH ERFPRINS VAN HOLSFALLEN NOEMT. HIJ IS IN HET GEVOLG VAN DICK TURPIN." DIE BRAGANZA HEEFT VEEL INVLOED...
DICK VERVOLGDE ZIJN WEG NAAR „DE RODE LEEUW", WAARVAN DE EIGENAAR HEM GOED GEZIND WAS.
WAT HEB JE NU WEER UITGEVOERD? HEB JE EEN ECHTE PRINS BIJ JE TROEP?
GEEF ME EEN GLAS WIJN, DAN ZAL IK JE ALLES VERTELLEN, SIMON.
5

NU BEGRIJP IK WAT DE KLERK VERTELDE, DIE HIER GISTERAVOND WAT LOSLIPPIG WERD. HIJ BEWEERDE EEN LENING VAN TWINTIGDUIZEND GOUDSTUKKEN AAN DE HERTOG VAN MAR NO BESCHREVEN TE HEBBEN, DIE NU OP DE TROON IN HOLSFALLEN ZIT.

OVERMORGEN ZOU HET GELD ONDER GELEIDE VAN SOLDATEN NAAR EEN GEHEIME BESTEMMING VERVOERD WORDEN AAN DE KUST, WAAR EEN MOTORSLOEP KLAAR LIGT OM HET GELD NAAR HOLSFALLEN TE VERVOEREN.
WAT EEN GELUK, DAT DE KLERK GISTERAVOND HIER GEWEEST IS. WEET JE OOK DE ROUTE VAN HET TRANSPORT?
6

JA, BIJ ROCHESTER STEKEN ZE DE MEDWAY OVER. MAAR JE BENT TOCH NIET VAN PLAN ZE AAN TE VALLEN, DICK?
IK WIL HET NIET ALLEEN DOEN, SIMON, IK VRAAG WAT MANNEN VAN T.M. DE BEDELKONING. SAMEN MET MIJN TROEP KUNNEN ZE DE BEWAKING WEL AAN.

ZOU JIJ FRANÇOIS WILLEN VRAGEN OF HIJ DE GANGEN VAN HERTOG BRAGANZA KAN NAGAAN? HIJ LIJKT ME DE JUISTE MAN OM IETS TE WETEN TE KOMEN.
KOMT IN ORDE, DICK. DE PRINS KOMT WEER OP ZIJN TROON, MET ZO'N HELPER ALS JIJ.
7

DICK KEERDE TERUG NAAR ZIJN VRIENDEN EN BRACHT VERSLAG UIT.
CLAUDE, JIJ EN IK GAAN VANAVOND NAAR TIM DE BEDELKONING. ALS HET ONS LUKT HET GELD TE BEMACHTIGEN, WIL JIJ ER DAN DE HELPERS VAN BETALEN?
MAAR NATUURLIJK. ALLE HULP ZAL RUIM BELOOND WORDEN.

IK VRAAG HET ALLEEN VOOR DE MANNEN DIE TIM LEVERT. EN KUN JE JEZELF IDENTIFICEREN?
NEE, IK BEN OVERHAAST GEVLUCHT. ALLEEN HEB IK EEN GEBOORTEMERK, HET WAPEN VAN HOLSFALLEN, OP MIJN ARM, DAT MIJN MOEDER HEEFT LATEN AANBRENGEN. BRAGANZA HEEFT AL MIJN PAPIEREN. MIJN MOEDER, DIE ENGELSE WAS, IS HIER BEGRAVEN, IK WEET NIET PRECIES WAAR.
8

HET RAADSEL VAN HET CIRCUS

II

Toen Jerry zijn woonwagen verliet, bleek zich een heel troepje circusmensen rond het trapje verzameld te hebben. Lonny, Vallini, Kang en nog wel een dozijn andere medewerkers stonden er fluisterend saamgeschoold.

„Wat doen jullie hier?" vroeg Jerry boos. „Waarom zijn jullie niet in de tent voor de slotparade?"

„We hoorden van Ma dat..." begon Kang.

„Dat Pop in moeilijkheden geraakt was? Maar dat is nog geen reden om de hele boel in de steek te laten!"

„Ja, maar luister nou 'ns, Jerry!..."

„Nee, nee, je hebt nu allereerst maar naar mij te luisteren!" zei Jerry met stemverheffing. „Zolang Pop ziek is deel ik hier de orders uit! Allemaal terug naar je werk! Zorg dat de voorstelling doorgaat en niet op 'n fiasco uitloopt!"

Kang was nogal hooghartig en lichtgeraakt, zodat de gedachte zich te moeten onderwerpen aan de leiding van een jongeman als Jerry hem razend maakte. Ditmaal echter wist hij zijn drift nog te beheersen en ging hij, zij het mokkend en mopperend, met de anderen mee.

Jerry maakte vlug een inspectietocht rondom de grote tent en langs de vele bouwsels waarin de dierententoonstelling was ondergebracht.

In die afzonderlijke tentjes en stallen was het nog rustig. Niet meer dan een handvol bezoekers toonde op dit moment belangstelling voor hetgeen er te zien was. Pas als de voorstelling in de grote tent geëindigd zou zijn, kon op een grote drukte gerekend worden.

Bij een tent, waarop in felle kleuren een oosterse slangenbezweerder met zijn fluit en reptielen stond afgebeeld, bleef Jerry even staan voordat hij naar binnen ging. Een kleine, donkerbruine man zat gebogen over zijn met een deksel gesloten slangenmand.

„Kom binnen!" zei de Indiër. „Wees maar niet bang, de slangen zitten veilig in hun mandje!"

„Ben je er zeker van, dat ze er allemaal in zitten?" vroeg Jerry. „Weet je vast en zeker dat je er niet eentje kwijt bent?"

De slangenbezweerder keek hem verwonderd aan.

„Wat bijzonders aan 't handje?" was zijn wedervraag.

„Ik wou alleen maar weten of één van die griezels ontsnapt is!" verklaarde Jerry.

„Totaal onmogelijk!" beweerde de fakir.

„Overtuig je dan 'ns of ze er allemaal zijn!" drong de ander.

De Indiër trok een houten spie van het deksel, tilde het op en loerde in de mand. Toen nam hij zijn fluit en begon een vreemdsoortig melodietje te spelen voor zijn lievelingen, die onverwijld reageerden, hun koppen in de hoogte staken en op de maat van de schrale klanken begonnen heen en weer te wiegen.

Plotseling zweeg het kermend geluid van de fluit en was het de fakir zelf, die een kreet van schrik liet horen.

„Er is er eentje tussenuit!" riep hij half huilend. „Onmogelijk, maar toch is 't zo! Ik kom er een te kort...!"

Jerry hield zijn adem in.

„Kan iemand hem gestolen hebben? Heb je soms iemand hier op verdachte manier rond zien scharrelen?"

„Er komen geregeld 'n heleboel mensen om m'n voorstelling te zien!" verklaarde de fakir. „Maar meestal komen ze met hele groepjes tegelijk."

„'k Bedoel, iemand van ons eigen personeel? Heeft iemand van hen soms met meer dan gewone belangstelling bijzonderheden over de slangen gevraagd?"

„Jawel! Behalve enkelen uit het gewone publiek, die altijd willen weten wat er gebeurt als iemand gebeten wordt, heeft Poko er vandaag naar gevraagd! En juffrouw Lonny ook!"

„Lonny?" kreunde Jerry. „Nee, die

kan er niets mee te maken hebben! Nog iemand anders soms?"

„Kang!"

„Wat wou dié weten?"

„Hij wou beslist weten of iemand van een slangebeet onherroepelijk dood zou gaan. . ."

„Heeft ie dat inderdaad zó gevraagd?"

„Ja."

Jerry stond even in gedachten verzonken. Toen ging hij terug naar de grote tent, waar de voorstelling juist was geëindigd. Het publiek stroomde weg, terwijl een groep medewerkers, zichtbaar angstig en opgewonden, nog in de piste bijeenstond.

„Heb je al iets kunnen ontdekken?" vroeg Lonny.

„Een van de gifslangen is op onverklaarbare manier verdwenen!" vertelde Jerry. „Die is bepaald naar de directietent gekropen en heeft Pop in z'n arm gebeten! Ik vermoed, dat daarna iemand de kans heeft waargenomen om het geldkistje te plunderen! Iemand van onze eigen mensen!"

„Ach nee," protesteerde Lonny, „van ons is vast en zeker niemand tot zo iets in staat, en zeker niet tijdens de voorstelling!"

„De dief zal dringend geld nodig gehad hebben!" hield Jerry vol. „En ik ben er haast zeker van, dat het zo gegaan is. Het lijkt onmogelijk dat een slang zo maar uit z'n mand ontsnapt. Naar mijn mening is het reptiel door iemand gestolen en met 'n bepaalde bedoeling in de directietent gesmokkeld."

„En wie denk je dan dat het geweest is?" vroeg de dierentemmer grimmig.

„Iemand van ons! Iemand die de verkeerde voorhad, toen hij me neersloeg in de vooravond! Maar ik zal er wel achter komen! En ik zal ook uitzoeken waar dat geld gebleven is."

Poko de clown trok plots een bedenkelijk gezicht.

„Ik denk er nu pas aan, dat het betaaldag is en wij vanavond geld moeten beuren!. ."

„Dat het ook juist moest gebeuren toen er het meeste geld in kas was, ons loon inbegrepen!" onderstreepte Jerry.

„Je bedoelt dat we vanavond geen geld ontvangen? Dat we geen salaris krijgen? Dat we praktisch failliet zijn?" jammerde Poko.

Kang liet een gebrul horen dat van een van zijn dieren afkomstig had kunnen zijn.

„We worden bezwendeld! Ik ga regelrecht naar Pop, ik wil de waarheid weten en m'n geld uitbetaald hebben óf ik smeer 'm met m'n hele hebben en houen!"

Jerry greep hem bij de arm en hield hem stevig vast.

„Blijf bij Pop vandaan! ... waarschuwde hij grimmig. „Hij is in levensgevaar en elke opwinding kan fataal voor hem zijn."

Lonny maakte aanstalten zich te verwijderen.

„Ik denk dat ik maar eens ga kijken hoe het met 'm is!" zei ze zacht. „Hij zal wel het één en ander nodig hebben!"

Kang maakte zich met een ruk los uit Jerry's greep.

„Goed! Jij bent nu de baas! Vertel dan maar hoe je denkt ons uit te betalen! Ik ben niet van plan voor niks te gaan werken!"

„Dan moet je me de kans geven!" grauwde Jerry. „Ik moet eerst uitzoeken wie het geld gestolen heeft! Dus moet ik van jullie allemaal allereerst weten waar je de hele avond geweest bent, wie er in de tent geweest is na mijn laatste gesprek met Pop en waar die man daarna heen gegaan is."

„Zo, dus je verdenkt een van ons, hè?!" snauwde Kang. „Verduiveld handig van je. . ."

„Wat wil je daarmee zeggen?" vroeg Jerry.

„Je bent zó hard bezig om de schuld op een van ons te gooien, dat ik vast overtuigd raak dat je dat zaakje zelf op touw gezet hebt!"

De anderen stonden een ogenblik star van verbazing.

„Nee!" schreeuwde Poko. „Nee, zo iets mag je van Jerry niet zeggen!"

„En waaróm niet?" vroeg de dierentemmer. „Hij had de meeste kans en zover we na kunnen gaan, is hij de laatste die Pop gesproken heeft! En we moeten maar op z'n woord geloven, dat hij door iemand aangevallen is, want bewijzen kan hij 't niet!"

Allen keken nu wantrouwend en achterdochtig naar Jerry.

„D'r zit wat in," erkende Poko met een diep ongelukkig gezicht.

„Natuurlijk zit er wat in. Jullie hebt allemaal gezien hoe zenuwachtig hij was voor en tijdens z'n optreden vanavond! Je hebt ook gezien hoe hij door z'n zenuwachtigheid zowat de hele finale van z'n nummer in de soep draaide door stomweg van de draad te glippen! Waarom was hij zo finaal overstuur, vraag ik maar."

„Heb ik je al uitgelegd. . ." begon Jerry.

„Uitgelegd?" herhaalde Kang. „Je hebt alleen maar de verdenking op 'n ander willen schuiven! Me dunkt, het wordt hoog tijd om de politie op te bellen."

De donkere ogen van Ma begonnen te glinsteren van boosheid.

„De politie? We hebben geen politie nodig! Circusmensen knappen altijd zelf hun zaakjes op!"

Op dat moment kwam Lonny terug. Ze ging naar Jerry en zei:

„De slangenbezweerder wil je onmiddellijk spreken! Het is van 't grootste belang. Hij wilde aan mij niet vertellen wat het was, maar het gaat over de slangen!"

„Ik ga binnen tien minuten naar 'm toe!" beloofde Jerry. „Kang heeft gelijk; het is hoog tijd om de politie op te bellen!"

Het was iets meer dan tien minuten later, toen er een politieauto arriveerde. Op Jerry's dringend verzoek was de commissaris zelf meegekomen.

Jerry vertelde alles wat hij wist over de vreemde gebeurtenissen van de avond, waarna ze samen op weg gingen naar de tent van de slangenbezweerder.

„De politie? We hebben geen politie nodig! Circusmensen knappen altijd zelf hun zaakjes op!"

„Hij had me iets belangrijks te vertellen!" zei Jerry. „Ik dacht, dat het beter was te wachten tot u er zou zijn. . ."

Bij de tent van de fakir, kreeg Jerry opnieuw een onaangenaam gevoel. De tentoonstelling had druk bezoek; in alle tenten en kramen werden goede zaken gedaan; ook de fakir zou nu buiten zijn tent moeten zitten om zijn slangennummer te vertonen. Maar dat was niet het geval, het leek er stil en uitgestorven. Enkele mensen probeerden naar binnen te gluren, doch niets wees erop dat de Indiër spoedig met zijn voorstelling zou beginnen.

Jerry schoof het zeil voor de tentopening terzijde en riep: „Hallo!" Maar bijna op hetzelfde ogenblik ontdekte hij de oorzaak van de onbehaaglijke rust. . .

De slangenbezweerder lag plat voorover op de grond, volkomen slap en buiten bewustzijn.

De commissaris schoof haastig langs Jerry heen naar binnen en liet zich op één knie naast de fakir neer. Hij krabde zich achter het oor en zei met een grimmig gezicht: „Die hebben ze aardig te pakken gehad! Van achteren overvallen en. . . nog geen vijf minuten geleden!. . "

Hij sprong op om verdere orders te gaan geven; even later was de fakir op weg naar het ziekenhuis.

Voor de zoveelste keer stond Jerry verbijsterd en sprakeloos. Zijn ogen gingen onwillekeurig de tent rond, plots ontdekte hij de slangenmand. Open en ledig!

„De slangen zijn er vandoor!" meldde hij aan de inmiddels teruggekeerde politieman. „De fakir had mij iets te vertellen over de slangen! Dat was misschien de oplossing van alle geheimzinnigheden die hier gebeuren! Iedereen heeft het Lonny horen zeggen! En dus kan iedereen ook dit weer gedaan hebben! We moeten secuur nagaan wat elk personeelslid van 't circus de laatste tien minuten heeft uitgevoerd en. . ."

„Je hebt je niet met mijn werk te bemoeien, jongeman!" merkte de commissaris kortaf op. „Ik ga dadelijk iedereen ondervragen en wel te beginnen met uw persoontje! Wat hebt u gedaan tussen het tijdstip dat juffrouw Lonny u kwam vertellen, dat de fakir iets van belang had ontdekt en het ogenblik dat ik arriveerde?"

„Ik ben naar de telefoon gerend om u te bellen en toen. . . U denkt toch niet dat ik de fakir neergeslagen heb? . ."

„Waarom niet? U had evenveel gelegenheid als ieder ander!" antwoordde de commissaris grimmig. „Is het juist dat, als Maxim aan die slangebeet was overleden, u het circus van hem had geërfd! Ja of. . .?"

„Om u de waarheid te zeggen, ja!" erkende Jerry

Hij zweeg plotseling stil met een verschrikte uitdrukking op zijn gelaat Het begon tot hem door te dringen waar de politieman heen wilde. Maar nog eer hij iets te berde kon brengen brak er verderop een oorverdovend tumult los.

Uit de richting van de grote paardestal kwamen krijsende diere geluiden, angstig gehinnik, gekraak geschreeuw en hevig hoefgetrappel.

„Jerry! Jerry! Help!"

„Ik kom al!" gilde hij.

Er was paniek uitgebroken onder de buitengewoon goed gedresseerde en kostbare paarden, nerveuzer en veel schrikachtiger dan gewone paarden. Totaal wild geworden van schrik of angst, sloegen ze voor- en achteruit, hinnikten met hoge, angstige uithalen, steigerden en renden in razende galop dwars door alles en over alle obstakels heen. Houten schotten vlogen naar alle kanten in splinters. . .

Jerry zag Lonny een sprong nemen en zich vastklemmen aan de hals van het paard waarmee ze haar nummer in de piste placht uit te voeren. Nu steigerde het hoog-op en was totaal onhandelbaar. En dus vloog Jerry erheen om haar te helpen.

Hij slaagde erin het schuimbekkende ros bij het loshangende halstertouw te grijpen en het hoofd van het dier naar beneden te trekken

„Laat maar los, Lonny! Ik heb m goed te pakken!" schreeuwde hij terwijl hij trachtte buiten het bereik van de flitsende hoeven te blijven.

Krak! Krak! Aan diggelen getrapte planken vlogen hem om de oren.

„Blijf ze uit de weg! Haal dekens! Er moet iets zijn waar ze ontzettende angst voor hebben!" schreeuwde Jerry.

Er werden vliegensvlug dekens gehaald en over de hoofden der paarden geworpen. Dit had tot gevolg dat de dieren enigszins kalmeerden, doch het kostte nog de grootste moeite ze uit de versplinterde stal naar een afgeschoten stuk weiland over te brengen

Jerry ging terug naar de puinhopen, om te onderzoeken wat de oorzaak van de paniek kon zijn. Hij scharrelde met zijn voet tussen het stro en de houtsplinters, en plots ontdekte hij iets dat hem aanleiding gaf even neer te knielen

„Kijk nou 'ns!" riep hij. „Eén van de slangen! Gauw kijken of de andere ook te vinden zijn!"

Na nauwkeurige beschouwing van de gevonden slang kwam hij tot de ontdekking, dat de kop van het beest zo goed als verpletterd was.

„Degene, die de slangen hier gebracht heeft, wilde ons in de waan brengen, dat ze op eigen houtje ontsnapt en hier door de paarden vertrapt zijn! In werkelijkheid waren ze al gedood en verminkt toen ze hier kwamen, en wel om enkele dingen te verbergen die voor het onderzoek van het grootste belang waren. ."

„Wat waren dat voor dingen?" vroeg Lonny.

„Daar kom ik nu pas achter!" verklaarde Jerry, terwijl hij nogmaals de gehavende slangekop bekeek. „De reptielen waren absoluut ongevaarlijk! De giftanden waren al lang geleden uitgetrokken, het hele gedoe van onze fakir is bedrog! Dat was natuurlijk het geheim, dat hij me noodgedwongen had willen vertellen!"

„Dat zal je wel abuis hebben!" weersprak Lonny. „We weten toch allemaal dat Pop door zo'n beest in z'n arm gebeten is!?"

„Ik ben 't nu wel zeker van dat hij niét gebeten is!" hield Jerry vol. „We zijn op sluwe manier bedrogen door iemand die ons met alle mogelijke middelen op 'n dwaalspoor wil brengen. . "

Verbijsterd keek Lonny hem aan.

„Maar, Jerry, hoe zit het dan met dat spoor op de vloer van de tent? Als het niet van een slang afkomstig was, waarvan dan wél?!"

Jerry haalde de schouders op en zei: „Als we dát te weten kunnen komen is het hele raadsel opgelost!"

De volgende morgen was Jerry druk aan het het oefenen op de hoge draad. De grote arena, diep beneden hem, was vol drukte en beweging. Recht onder hem waren acrobaten met een tafel en twee stoelen bezig een nieuwe stunt in te studeren Dicht bij het gordijn knoeiden Poko en nog enkele andere clowns met emmers witkalk, terwijl Lonny

Enkele mensen probeerden naar binnen te gluren.

staande op twee rondgalopperende paarden, zich ook al op een nieuw sensatienummer voorbereidde. Tenslotte was er ook nog de Grote Vallini, die op zijn éénwielige fiets voortdurend op meesterlijke wijze zijn komische entree maakte en dan weer achterwaarts uit het gezicht verdween.

Ondanks de schokkende gebeurtenissen op de avond van de vorige dag, gingen allen hun gang of er niets was voorgevallen.

De politie was vertrokken na scherp verhoor van alle medewerkers. Het had nog geen enkel bewijs van schuld of medeplichtigheid, van wie dan ook, opgeleverd. Ook de politie tastte nog volkomen in het duister.

Jerry onderbrak zijn oefening met de hoepels op de hoge draad en keek een ogenblik naar de bonte bedrijvigheid in de piste. En tegelijkertijd zag hij iets dat hem van schrik en verbazing bijna het evenwicht deed verliezen. Hij had iets ontdekt dat hem eerst deed duizelen en toen tot hoogst roekeloze dingen dreef...

Hij ging met beide handen aan de draad hangen, slingerde voor- en achteruit totdat hij voldoende vaart had, liet los, zweefde door de ruimte, greep een hoog aan de nok opgehangen trapeze, slingerde heen en weer, liet opnieuw los en stortte zich op een lager hangende rekstok, juist boven de artiesteningang.

„Houd 'm tegen!" gilde Jerry. „Grijp 'm!"

Niemand scheen hem te horen. De daverende hoefslagen van Lonny's rondgalopperende paarden maakten zijn roepen onverstaanbaar. Alleen de rondfietsende Vallini staarde met grote ogen naar de zwevende koorddanser. Opeens spurtte hij echter in hoog tempo naar het gordijn, doch precies op het juiste moment liet Jerry zich vallen en ploften fietser en koorddanser samen in het zaagsel...

„Oooooooooooo!"

Lonny zag het gebeuren en gilde. Van alle kanten kwamen de artiesten aanstormen.

„Help me!" gilde Jerry. „Hou vast en laat 'm niet ontsnappen! Vallini heeft 't gedaan! Vallini is de dader! Haal onmiddellijk de politie!"

De zo bruut overvallen fietsclown verzette zich uit alle macht, doch kreeg niet de kans te ontsnappen.

...doch precies op het juiste moment liet Jerry zich vallen.

Later, toen de politie een onderzoek instelde in Vallini's woonwagen, vonden ze niet alleen het gestolen geld maar ook een zeer moderne injectiespuit, welke nog gedeeltelijk met een zwaar vergiftige vloeistof gevuld bleek te zijn.

De van angst zwetende Vallini bekende verschillende dingen, welke tot dusver onbekend waren gebleven. Twee doortrapte boeven hadden een geheim gebleven misstap in zijn vroegere leven ontdekt en die wetenschap misbruikt om hem geld af te persen. Uit louter angst voor deze heren had Vallini de overval op Pop Maxim en de circuskas beraamd. Met welk plan ook de afpersers op de hoogte waren.

Gewapend met het injectiespuitje had hij zich in het donker naar de directietent begeven, op Pop Maxim gewacht en hem een prik in de arm toegediend, de inhoud van het geldkistje gegrepen en zich verwijderd.

Jerry had de gehele bekentenis mee aangehoord; het was hem nu ook duidelijk geworden, waarom en door wie hijzelf de vorige avond was overvallen. De afpersers hadden gereedgestaan om van Vallini het geld uit de kas in ontvangst te nemen. Daarbij hadden zij, misleid door de uiterlijke overeenkomst in kleding van Vallini en Jerry, de laatste voor de eerste aangezien...

Na het aanhoren van al deze onthullingen ging Jerry naar zijn woonwagen, waar Pop, weer enigszins op verhaal gekomen, door Lonny op zorgzame wijze werd verpleegd.

Maxim was nog te zwak om door bezoekers te worden lastig gevallen, doch plots werd er hard op de deur geklopt en kwam Kang, de dierentemmer, binnen. Hij keek wat verlegen rond en vroeg met meer dan gewone belangstelling:

„Is de baas al wat opgeknapt?"

„Hij zal wel weer gauw de oude zijn," zei Jerry.

„In elk geval ben ik blij dat de baas gauw beter zal zijn." bekende Kang. „Jerry, ik moet je wel m'n verontschuldiging maken, dat ik je voor de dader heb aangezien!"

Jerry reikte hem de hand en lachte: „Dan zijn we nou quitte, want ik heb van jou hetzelfde gedacht!"

„Ik zou zo iets nooit kunnen doen!" weerde de dierentemmer af. „Want, onder ons gezegd en gezwegen, ik heb geen aasje vrees voor leeuwen en tijgers, maar slangen, daar ben ik als de dood voor."

„Goed," zei Jerry, „dan zal ik jou ook 'n geheimpje vertellen! Die slangen hadden er eigenlijk niks mee te maken..."

„En dat spoor dan, in de tent van Pop?" onderbrak Lonny. „Wat betekende dát dan?"

„Dat heb ik vanmorgen uit de nok van de grote tent ontdekt! Vandaar m'n haast om Vallini op z'n nek te springen..."

„Nu weten we nóg niets!" zei Lonny.

„Vallini fietste de piste rond en het spoor van zijn éénwielige vehikel was precies hetzelfde als dat in de tent van Pop! En toen begreep ik, dat Vallini de overval gedaan had... op de fiets... om geen voetsporen na te laten!"

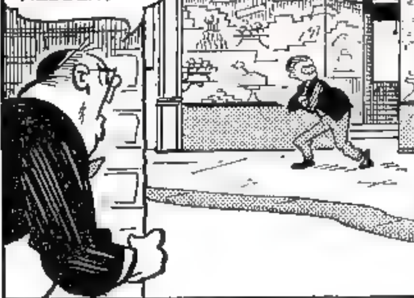

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

BILLIE, GEEF HIER DIE CAKE...
WEL JA, KAPER NUMMER TWEE.

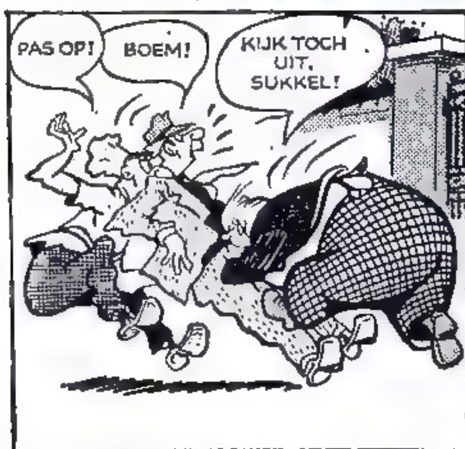

LAAT ME TOCH MET RUST. VAN AL DAT RENNEN VERGAAT MIJN EETLUST.

HÈHÈ, NOU EEN RUSTIG PLEKJE... OEI, MENEER KWEL!

IK HEB JAN OP EEN ROZIJNENCAKE UITGESTUURD. HEB JIJ HEM SOMS WEER OPGEHOUDEN, BILLIE?
IK HEB HEM DIE CAKE NIET AFGEPAKT... IK BEDOEL... EH...

WAT HEB JE DAAR ACHTER JE RUG?
NIETS, NIEUWSGIERIG AAGJE... IK BEDOEL, MENEER...

IK HEB HEM GEVONDEN, HIJ IS VAN MIJ!

PAS OP!
BOEM!
KIJK TOCH UIT, SUKKEL!

IK KAN HEM BETER OPETEN VOORDAT ZE BIJKOMEN EN MIJ BESCHULDIGEN VAN DIEFSTAL.

VRESELIJK! DIE BAKKER HEEFT ZIJN GEREEDSCHAP ERIN LATEN ZITTEN.

JE HEBT DE CAKE, DIE IK VOOR VANMIDDAG BESTELD HAD, BEDORVEN, KWAJONGEN!
U MAG OOK EEN STUKJE... WEET U DAT ER EEN VIJL IN ZIT?

AHA, DUS ZO KONDEN DE GEVANGENEN TELKENS ONTSNAPPEN, ER WERDEN VIJLEN BINNENGESMOKKELD IN CAKES!

BILLIE, GA MEE THEEDRINKEN, JONGEN!
MENEER, BILLIE HEEFT...
NEE, JAN, IK HEB NU GEEN TIJD.
DAARVOOR LAAT IK ME GRAAG OPPAKKEN, MENEER!

AVONTUUR IN DE NATUUR

DE DAPPERE KRAAIEN EN DE SLECHTVALK

Kalm slaand met zijn lange, blauwgrijze wieken volgde de slechtvalk de glooiingen van het uitgestrekte heideveld; zijn scherpe blik was gericht op de einder. Daar ging hij hoger vliegen. Zijn vleugelslag werd sneller, haastiger. Hij maakte vaart. Alle traagheid was op slag van hem afgevallen. Honderd meter ver was het zwiepen van de sterke vlerken hoorbaar, toen de valk het kraaienpaar tegemoet klom, dat juist verschenen was boven de bosrand. De zwarte kraaien onderschatten de snel naderende meester van de lucht. Overmoedig vlogen ze op hem toe. Die gehate roofvogel zouden ze het leven zuur maken! Maar voordat ze het beseften, zat de valk hoger dan zij en met aangelegde vleugels schoot hij omlaag. Een gierende windstoot bezorgde de kraaien de schrik van hun leven. Ternauwernood konden ze de aanval ontwijken. Heftig remmend, de staart wijd uit, was de valk teruggekeerd. Snel won hij hoogte en opnieuw stormde hij als een meteoor op hen toe. Al hun stuurmanskunst hadden de kraaien nodig om hem te laten missen. Weg moesten ze, weg van de vlakte, zo gauw mogelijk terug naar het bos. De valk had zijn zinnen gezet op de ene kraai, de kleinste van de twee.

En hij zou hem allang gehad hebben, als de ander hem niet telkens gehinderd had. Moedig viel deze hem keer op keer krijsend lastig. Nog even en ze zouden zich verschuilen in de takkenwirwar van het bos. Voor de laatste maal kwam de valk opzetten, aanvallend met al het geweld waarover hij beschikte. Pats! Hij had de kraai geraakt! Zijn klauw was op het juiste moment uitgeslagen. Zwarte veren dwarrelden in de lucht. Zijn prooi stortte op de grond, terwijl de overwinnaar zegevierend rondzeilde. Toen liet hij zich neer en begon te plukken.

De andere kraai was schielijk verdwenen. Maar even later verschenen er aan de horizon vier, vijf, zes zwarte stippen, die doelbewust neder kwamen. De kraai had hulp gehaald! Het werd een oorverdovend kabaal, toen ze de een na de ander op de valk af doken. Harde vlerken veegden over zijn blauwgrijze rug. Scherpe snavels deden zijn oren tuiten en trokken hem gevoelig aan staart en vleugels. Steeds venijniger werden de aanvallen. Twee kraaien vóór, een rechts en een links, die de valk hard op zijn kop pikte, toen hij juist naar achter keek, waar een ander de veren uit zijn rug liet stuiven. Kwaad kekkerend vloog de valk op. De kraaien zochten dekking in de bomen en scholden hun vijand joelend na, die de wijste partij koos en verdween.

Het dynamiet bracht de redding

DOOR
S. E. DFENIGH

„Ik ben blij dat we klaar zijn," zei Roy Stevens.

Nog eens liet hij zijn oog over de bijeengebonden runderhuiden dwalen die 's middags uit verre omtrek door de prairiejagers waren aangevoerd. Met het sorteren en bundelen hadden Roy en zijn twee compagnons de gehele verdere dag werk gehad. Maar nu was het karwei achter de rug. De volgende dag misschien al zouden de huifkarren aankomen om de kostbare waar en de drie bewakers van de ranch op te halen. In de stad, ruim honderd kilometer verder, zouden Roy, Peter en Swinsie dan van een welverdiende vakantie gaan genieten. Dat vooruitzicht, na vele maanden van noeste arbeid, was een reden te meer om tevreden te zijn. Voldaan leunde het drietal daarom tegen de opgestapelde huidenpakketten en staarde over het stille prairieland. De vlakte begon achter de houten omheining van de eenzame huiden-opslagplaats en eindigde aan de horizon, waar de lucht op de aarde lag

De dag was al ver gevorderd. Kluchten stuipgieren verlieten hun dag-onderkomens en joegen laag over de vlakte in de richting van de bron. Toen wat later de eerste sterren doorbraken, keerde Roy zich om.

„Kom, jongens! We gaan naar binnen!" stelde hij voor. Swinsie ging dadelijk mee, maar Peter scheen niets te horen. Op zijn eentje was hij naar de omheining geslenterd, nu hield het donkerende land zijn aandacht gevangen.

„Zie je iets?" informeerde Roy. Peter haalde zijn schouders op: „Ik dacht dat ik enkele Indianen te paard zag vluchten."

Roy en Swinsie kwamen terugwandelen en gluurden in de richting die Peters hand wees. Het land lag vol dode dingen, stompzinnige rotsblokken, afgestorven bomen, wijd en zijd het dorre stugge gras. . . Maar geen spoor van menselijk leven

„Je moet je vergist hebben," zei Roy. Swinsie dacht aan de beruchte Sunderland-Indianen die nauwelijks vijf geweerschoten verderop hun leven sleten.

Het drietal zocht het houten huisje op waarin zij de avonden en nachten doorbrachten. Eén venster in de wand bood uitzicht op de rest van de nederzetting. De mannen smeten hun vuile hoeden onder de tafel. Daarna stak Peter de olielamp aan en deelde wat pijptabak uit. Roy had de kaarten al opgezocht. Met nijdige worpen daalden de kaarten op de tafel neer. Traag rolde en dreef de tabaksrook rondom de olielamp die aan een touwtje boven de tafel zweefde. Zij genoten van de rust.

Isiennggl Onk-ink-ank-onk. . .! Wat is er nu aan de hand?! Het venster was opeens verniеld; de scherven lagen tussen de kaarten op tafel. De mannen sprongen overeind en staarden verbijsterd naar de wand. Daar was de Indianenpijl, die het venster had verpulverd, diep in het hout gedrongen. . .

„De Sunderland-Indianen!" stoof Roy op. Het ging natuurlijk om de huiden. . . „Vooruit, jongens, dat moeten we voorkomen!"

Roy blies de lamp uit en daarna stoven en stormden ze naar buiten. Een regen van pijlen jankte allerijselijkst laag over hen heen en sloeg achter hen ratelend en klaterend in.

„Naar de omheining!" commandeerde Roy, en zelf rende hij er al heen. Vlak achter de houten palissaden hurkten de mannen neer. .

„Het wemelt ervan," fluisterde Roy die door een scheur in het hout de aanvallers in het oog kreeg. Grote aantallen Sunderlanders slopen in groepen en groepjes van kuil tot struik, van steen tot kuil. Ze naderden snel. Roy was juist bezig zich een precieze schatting te vormen van het aantal aanvallers, toen ergens in de vlakte een rauwe stem weerklonk. Dat moest het aanvalssein zijn! Overal in het veld rezen nu de Sunderlanders op, verspreidden zich en bestormden de houten omheining. Een wolk van pijlen, afkomstig van de achterhoede, moest de aanvallers dekken. Met trillende staart hakten ze zich in de omheining vast, andere priemden in het zand en enkele, die de zinken daken van de huisjes

raakten, sprongen knetterend in stukken. De snelste Sunderlanders waren de omheining al gevaarlijk dicht genaderd. Hun scherpe ogen hadden de mannen achter het hout reeds gezien, want nu grepen ze hun werpbijlen en smeten ze vooruit. Wentelend sneden de scherpe wapens door de lucht en sloegen dreunend in. Een paar, nauwkeurig gericht, drongen door de scheuren naar binnen. Een gleed er fluitend langs Roy's gezicht, een andere trof Swinsies laars en scheurde er een hele lap leer af... Nu werd het toch te erg!

„We zullen de revolvers moeten gebruiken," zei Roy spijtig. Op zijn voorbeeld grepen ook Swinsie en Peter hun wapens en maakten ze vuurklaar. „Denk erom," vervolgde Roy. „Om te beginnen zullen we hun alleen maar een beetje schrik aanjagen... *vuur!*"

De naar de sterren gerichte revolvers donderden wat ze konden. Fluitend boorden de patronen zich in de ijle nachtelijke prairiebewolking. De ronddolende knalecho's van de waarschuwingsschoten hadden onder de opgewonden Sunderlanders vrijwel geen uitwerking. Enkelen die achter een steenklomp waren weggedoken, sprongen op en renden met de anderen mee naar de omheining. Er was geen houden meer aan! Een vlugge Sunderlander was lenig als een kat langs een paal omhoog geklommen. Roy zag hem boven de paalpunten verschijnen, met twee knap gerichte kogels vernielde hij de boog van de Indiaan tot kreupelhout. Onthutst trok de kerel zich terug. Maar vijf, tien en meer anderen namen zijn plaats al in...

„Misschien zijn ze teruggekeerd om versterking te halen"...

„Maak dat je wegkomt!" bulderde Roy. Zijn stem leidde zo'n spervuur in dat de hitte van de loop in de kolf voelbaar werd.

Nu Swinsie en Peter hielpen, kregen de Sunderlanders het al gauw te kwaad. Achter de wolkjes kruitdamp stortte de groots opgezette aanval snel ineen. Met stukgeschoten, gebarsten en gebroken bogen, met gespleten pijlen deinsden de aanvallers achteruit. Door kogels vernielde werpbijlen en gevechtssperen bleven in het steppegras bij de omheining achter.

„Als het zo doorgaat, houden we het wel," gromde Roy. Met Swinsie en Peter laadde hij zijn revolver opnieuw. Terwijl ze de patronen in de kamer drukten, werd het snerpen van overjagende pijlen minder en opeens hield de pijlenregen op.

„Zouden ze er nu al genoeg van hebben?" vroeg Roy zich af. Wantrouwend gluurde hij door een gleuf in de omheining. Van de verbeten Sunderlanders was niets meer te zien. „Misschien zijn ze naar huis," veronderstelde Peter. Al had het revolvervuur dan ook geen enkele dode of gewonde gemaakt, toch had het de aanvallers misschien danige vrees aangejaagd.

„Misschien zijn ze teruggekeerd om versterking te halen," bracht Swinsie zijn mening naar voren. Maar de onzekerheid duurde niet lang. Kijk daar maar eens! Buiten schootsafstand van de revolvers ontstonden in het zwarte veld plotseling enkele vuurpunten. Ze werden spoedig grote vuurvlekken. In het licht van de vlammen werden Sunderlanders zichtbaar, die zich beijverden in het aandragen van takken. Toen alle vuren hevig brandden, konden ze ook de Indianenpaarden zien die met uit takken vervaardigde draagnetten bij elkander troepten. Hun achterlichamen hadden ze, naar gewoonte, naar de vuren gekeerd. Alles bij elkaar een geweldig, overrompelend gezicht.

„Wat zijn ze nu weer van plan?" gromde Roy. Het antwoord op die vraag kregen de mannen gauw te zien.

Van alle kanten begaven de Sunderlanders zich naar de vuren en staken de pijlen in de vlammen. De pijlpunten, omwonden met brandbare boomschors, vatten onmiddellijk vlam. Met de vlam- en rookspuwende pijlen verspreidden zij zich over het veld, ver buiten schootsafstand van de revolvers vuurden zij ze af.

„Dat is het einde..." knarsetandde Roy Stevens, toen de vlammenregen op de omheining viel. Reeds dagenlang had de zon het hout gedroogd. Knetterend en loeiend grepen de vlammen om zich heen en begonnen het hout te verslinden. Onrustig als hongerige panters liepen de mannen achter de omheining heen en weer. Ze blusten hier en daar een pijl, maar het had geen nut... Misschien op veertig, vijftig of zestig plaatsen stond de schutting al in brand. De dunste palissaden, bijna doorgebrand, begonnen te wiebelen, toen braken zij af...

Ergens in het veld klonk een schreeuw. Het moest de stem van de aanvoerder wel zijn, want na het bevel verlegden de Indianen hun vuur. Een lawine van gierende en brandende pijlen zeilde door de rook van de brandende schutting en sloeg in op de hooizolder boven de paardestal. Hout en hooi vatten meteen vlam. In een oogwenk werd de stal van bodem tot dak bezeten door brullend vuur.

„De paarden!" schreeuwde Roy. „We moeten ze redden!"

Onmiddellijk trokken de mannen zich van de omheining terug, sprongen en strompelden door het brandend hooi de stal binnen. Enkele dieren hadden hun riemen doorgerukt, met stijve manen van schrik steigerden ze rond. Door hun angst kenden ze hun bazen in de rook niet meer en met ontbloot gebit vielen ze de mannen aan. Roy, die door een hoefslag in een hoek werd gesmakt, moest wel zijn revolver gebruiken. Met vier daverende schoten joeg hij vier paarden de dood in. Ondertussen maakten Swinsie en Peter haastig de drie overige dieren los. Met geschroeide manen vochten ze zich door het vuur naar buiten... Op dat ogenblik wees Roy zijn makkers naar het boven hun hoofden brandende dak dat op het punt stond omlaag te storten. Bijtijds nog werkten de mannen zich naar buiten. Een paar meter achter Peters rug plofte de zoldering in vreselijk geraas van vonk en vuur omlaag. Het nagloeiend hooi werd met de opstijgende rook hoog naar de hemel geblazen.

„Naar de kruitloods," commandeerde Roy. De drie mannen renden nu naar het donkere huisje aan het andere eind van de nederzetting. Daar hurkten ze neer. Overal begonnen de Sunderlanders de verbrande omheining te passeren en bestormden de huidenvoorraad. Andere Sunderlanders hadden hun lastpaarden opgedreven. Als geesten bewogen hun schaduwen tegen de rook. Als mieren sleepten de overvallers aan alle kanten de huidenbundels weg en laadden ze op de paarden. Over een paar weken zouden ze de buit tegen een zoet prijsje van de hand weten te doen.

„Ik kan het niet aanzien," kreunde Swinsie.

Maar Roy klopte hem op de schouder: „Verlies de moed nog niet, kerel... Misschien heb ik een goed plannetje..."

Zonder verdere uitleg greep hij een plank en wrong die met ruwe rukken uit de achterwand van het loodsje los. Door de opening kon Roy zich naar binnen wringen. „Lokken jullie nu de paarden bij elkaar," gebood hij. Swinsie en Peter trokken de aandacht van de dieren met een voorzichtig fluitje. De paarden draafden snel terug. Roy had toen al een drietal kistjes buiten de

toods opgestapeld. De deksels vermeldden in rode letters het woord: Dynamiet.

„We gaan de aftocht blazen," besliste Roy. „Klim op je paarden, jongens, en neem ieder een kistje onder je arm." Peter en Swinsie begrepen er nog niets van, toen ze via de achterpoort de ranch verlieten. Met de paarden kort aan de band verdwenen ze in de nacht.

„Is dat nu je prachtige plan?" mopperde Swinsie opeens tegen Roy. „We nemen de vlucht en laten zonder verdere strijd alles aan de Sunderlanders achter. . ."

Roy grijnsde alleen maar geheimzinnig. Wat later liet hij de paarden naar links afbuigen en begon hij een wijde omtrekkende beweging naar de plaats waar de Sunderlanders hun vuren hadden gestookt. . . Het was eenvoudig genoeg. Ze moesten alleen de lichtgloed ontwijken van de alom brandende ranch. De Sunderlanders hadden nu alleen oog voor de buit. De meeste huiden bundels hadden al een plaatsje gevonden op de paarde ruggen Roy, Peter en Swinsie konden het nauwkeurig zien toen ze wat later de uitgebrande pijlvuren hadden bereikt En daar, op de geschroeide, hete gronden lieten ze de donderkisten in een plukje struikgewas achter. De lont lijnen die uit de kisten hingen, werden bij een uitgloeiende tak aangelegd. . . Daarop klommen de drie haastig in het zadel en trokken zich terug in de nacht. Achter een grote steenklomp, die zich al eeuwen niet had verroerd, hielden ze hun paarden in. Hier konden ze de vlakte rustig overzien. Links waren de Sunderlanders die hun roof nu bijna hadden voltooid. En rechts gloeide de kleine, ongure vlam, die langzaam naar de donderlading sloop.

„Het kan nog vijf seconden duren . .' zei Roy toen, hees van spanning. Hijgend telde hij: „Een. . . twee. . . drie. . . vier. . . vijf!"

Er klonk een ontzettende donderslag met duizend brullende echo's, een ogenblik was de prairie van horizon tot horizon als bij dag verlicht. Daarna dreef een lugubere wolk van rook, stof en zand over de zwartgeblakerde velden. . .

Roy en zijn makkers hadden de weggeslagen aarde en brandende takken laag over hun hoofden voelen scheren. Hun paarden hadden gesteigerd en gehinnikt van angst. Maar wat Roy had gehoopt, was gebeurd. . . De toch al zenuwachtige Sunderlandpaarden hadden bij de plotselinge ontploffing al hun beheersing verloren. Met de huidenbundels op de rug kwam de kudde in dolle beweging en sprong en rende weg. Eer de Sunderlanders — door de luchtdruk en hitte in het zand gesmeten — zich hadden opgericht, waren hun paarden in de nacht verdwenen Nog heel vaag klonk de doffe roffel van de vele, vele hoeven. Roy, Peter en Swinsie dreven er hun paarden achteraan. De ontploffing had hun kleding in vodden verscheurd, maar dat kon hen nu niet meer deren.

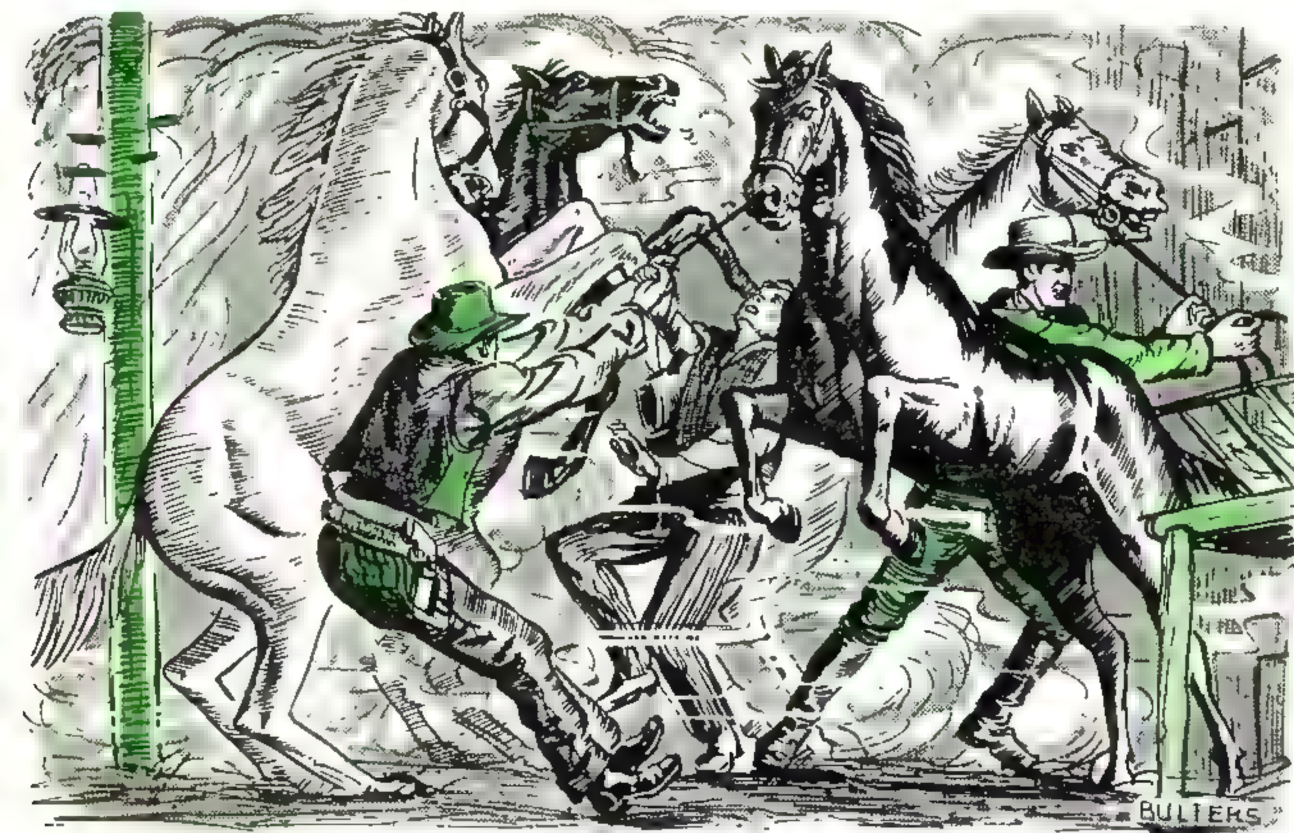
„Geweldig! In één woord geweldig!" riep Swinsie voortdurend. „Nu hebben we niet alleen onze huiden terug, maar ook de Sunderlandpaarden zijn *onze buit!*"

Peter keek nog eens om. Daar, in de verte, liepen de Sunderlanders als jammerende hyena's heen en weer. A had de ontploffing niemand van hen gedood, het verlies van al hun paarden en alle buit maakte hen wanhopig.

„Zouden ze ons nog kunnen inhalen?" vroeg Peter zich af.

„Geen denken aan!" antwoordde Roy. De afstand was al te groot en nam iedere seconde toe. „Nog een paar uurtjes, en we hebben de buit binnen."

Zij trokken hun revolvers en schoten ze af in de lucht om de Indianenpaarden met de kostbare huiden in de goede richting te drijven.

Door hun angst kenden ze hun bazen in de rook niet meer en met ontbloot gebit vielen ze de mannen aan

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

HET DEED PRINSES ANITA ECHT VER DRIET, ELSA TE MOETEN TELEUR STELLEN MAAR NAMENS HAAR HAD DE DOUAIRIÈRE DE BEVOLKING LATEN WETEN, DAT DE PRINSES PERSOON LIJK HET FESTIVAL ZOU BIJWONEN DAAR MOEST ZIJ ZICH AAN HOUDEN

HET PROBLEEM HIELD ANITA INTENS BEZIG ZE HAD TOEGESTEMD HET FESTIVAL MET PRINS ERIK TE ZULLEN BIJWONEN DE BEKENDMAKING DAARVAN KON NIET ONGEDAAN WORDEN GEMAAKT TOCH MOEST ZE EEN OPLOSSING VINDEN OM ELSA TE HELPEN

GRAAF VON ROFFSTEIN GING FLUISTEREND VERDER

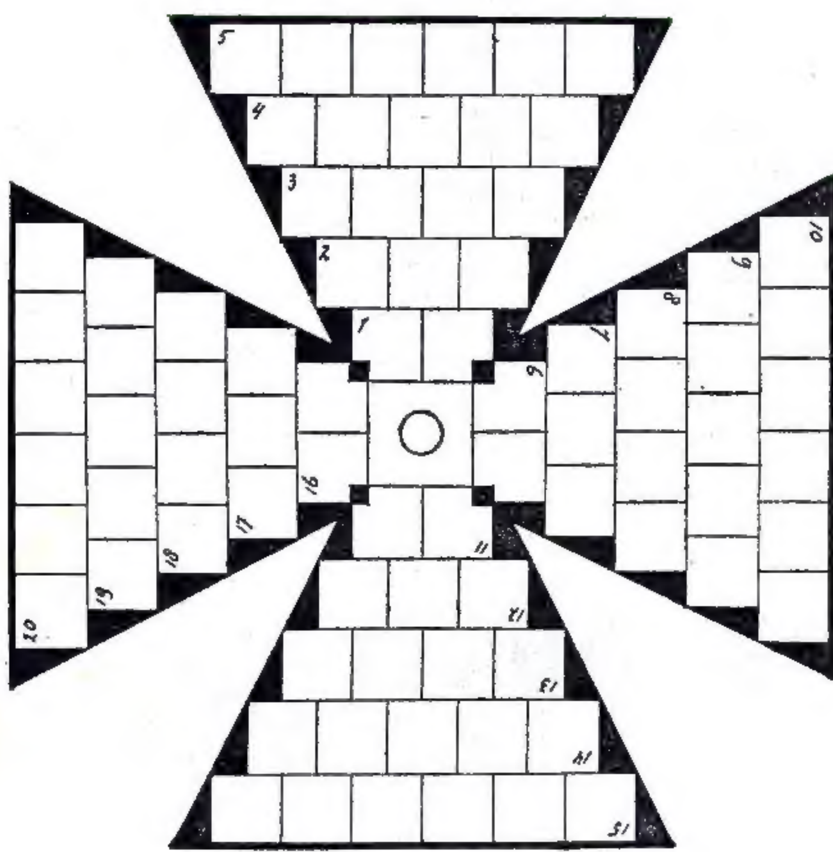
DE PRINSES DACHT EVEN NA

WIE PUZZELT ER MEE?

PUZZELKRUIS

Deze puzzel bestaat uit vier delen en in het midden zie je een „O" staan. Nu moet je viermaal van het midden uit naar buiten toe woorden gaan invullen, volgens de omschrijvingen, die hieronder worden gegeven. Elk woord, volgend op het hokje met de „O", bestaat uit deze letter plus nog een andere. Het daaropvolgende woord van drie letters, bestaat uit de voorafgaande letters plus nog een letter. De letters behoeven niet in dezelfde volgorde te blijven staan, je mag ze gerust door elkaar gooien.

1 Rund
2 Rekenvraagstuk
3 Sprakeloos
4 Hevige wind
5 Rivier, ook: elektriciteit
6 Eerste muzieknoot
7 Razend (een dier bijvoorbeeld
8 Mikpunt
9 Dwalen
10 Hoofdstad van Engeland
11 Voorzetsel
12 Hoogste punt
13 Bevel om te stoppen
14 Trottoir
15 Brief op de brievenbus doen
16 Afkorting van Antonia
17 Dicht
18 Zwart bestanddeel van rook
19 Zuivelprodukt
20 Kleine vissersboot

GROEIEND WOORD

Je begint met de letter P. Zet er één letter achter en je krijgt een woordje, dat vader betekent. Nog een letter erbij en het wordt keukengerei. Voeg je daar weer een letter aan toe, dan heb je een woord, dat huis of ook waarborg beduidt. Als je er nog een vierde en laatste letter bij doet, krijg je de naam van een klein soort beer.

TOEVOEGPUZZEL

A + stad in België = politiebeambte
K + landstreek = stevig gevlochten touw
D + voederrek = in trossen groeiende vrucht
F + heel klein beetje = vervoermiddel
F + snaarinstrument = blaasinstrument
B + halfwarm = kleur
P + karakter = trekdier

Veel uitleg heb je hierbij niet nodig.

Je doet maar precies wat er staat en dan kom je er vanzelf. Natuurlijk moet je wel weten, dat de eerste letters van de toegevoegde woorden een dierenaam vormen.

WOORDREBUS

OPLOSSINGEN UIT ONS VORIG NUMMER VAN DE PUZZELS

Kruiswoordpuzzel

PE				VA
KEL	DER		RE	DER
	GE	BO	GEN	
O	LIJK		KAP	PER
VER				KA
AL	PEN		MO	MENT
	WOR	STE	LEN	
MAN	TEL		STEEN	KOOL
GEL				MEES

Fruitpuzzel

Morel, Citroen, Appel, Banaan, Perzik Mandarijn, Kers, Bes, Druif

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.